

První Mojžíšova

¹ Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

² Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.

³ I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo.

⁴ A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy.

⁵ A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.

⁶ Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod!

⁷ I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak.

⁸ I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý.

⁹ Řekl také Bůh: Shromažďte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak.

¹⁰ I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

¹¹ Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak.

¹² Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející

ovoce, v němž bylo símě jeho, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

¹³ I byl večer a bylo jitro, den třetí.

¹⁴ Opět řekl Bůh: Budte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let.

¹⁵ A aby svítla na obloze nebeské, a osvěcovala zemi. A stalo se tak.

¹⁶ I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy.

¹⁷ A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi;

¹⁸ A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

¹⁹ I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

²⁰ Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a

²¹ I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

²² I požehnal jim Bůh, řka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi!

²³ I byl večer a bylo jitro, den pátý.

²⁴ Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podlé pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé pokolení jejího. A stalo se tak.

²⁵ I učinil Bůh zvěř zemskou podlé pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré.

²⁶ Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podlé podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi.

²⁷ I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.

²⁸ A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.

²⁹ Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm.

³⁰ Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak.

³¹ A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

2

¹ A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich.

² A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal.

³ I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.

⁴ Tiť jsou rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh zemi i nebe),

⁵ I každé chřastiny polní, dříve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk, ješto by dělal zemi.

⁶ A aniž pára vystupovala z země, aby svlažovala všecken svrček země.

⁷ I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.

⁸ Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil.

⁹ A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého.

¹⁰ (A řeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní řeky.

¹¹ Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato.

¹² A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin.

¹³ Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus.

¹⁴ A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k

východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates).

¹⁵ Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho.

¹⁶ I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš;

¹⁷ Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.

¹⁸ Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.

¹⁹ (Nebo když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla.

²⁰ I dal Adam jména všechněm hovadům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.)

²¹ Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tělem.

²² A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi.

²³ I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouti bude mužatka, nebo z muže vzata jest.

²⁴ Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou

v jedno tělo.

²⁵ Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

3

¹ Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajskeho?

² I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajskeho jíme;

³ Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.

⁴ I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!

⁵ Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.

⁶ Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.

⁷ Tedy otevříný jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníků.

⁸ A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromů rajskeho.

⁹ I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi?

¹⁰ Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.

11 I řekl Bůh: Kdožť oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhožť jsem jísti zapověděl?

12 I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.

13 I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem.

14 Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břicho svém plaziti se budeš, a prach žrátí budeš po všechny dny života svého.

15 Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.

16 Ženě pak řekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.

17 Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžť jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny dny života svého.

18 Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní.

19 V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš.

20 Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto

že ona byla máte všech živých.

²¹ I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je.

²² Tedy řekl Hospodin Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročez nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej.

²³ I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl.

²⁴ A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

4

¹ Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.

² A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč.

³ Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu.

⁴ Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obět jeho.

⁵ Na Kaina pak a na obět jeho nevzhlédl. Protož rozlílil se Kain náramně, a opadla tvář jeho.

⁶ I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá?

⁷ Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli nebudeš dobře činiti, hřích ve

dveřích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním.

⁸ I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej.

⁹ I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého?

¹⁰ I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země.

¹¹ Protož nyní zlořečený budeš i od té země, kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé.

¹² Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati moci své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi.

¹³ I řekl Kain Hospodinu: Většíť jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla.

¹⁴ Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří tvou skrývati se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne.

¹⁵ I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobně mštno bude. Pročež vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli našel.

¹⁶ Tedy odšed Kain od tváří Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden.

¹⁷ Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch.

¹⁸ I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil

Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha.

¹⁹ Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla.

²⁰ I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec přebývajících v staních a stádo pasoucích.

²¹ A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné.

²² A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma.

²³ I řekl Lámech ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchejte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své.

²⁴ Jestližeť sedmnásobně pomštěno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát.

²⁵ Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo Abele, kteréhož zabil Kain.

²⁶ Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Hospodinova.

5

¹ Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den, v kterémž stvořil Bůh člověka, ku podobenství Božímu učinil ho.

² Muže a ženu stvořil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvořeni jsou.

³ Byl pak Adam ve stu a třiceti letech, když zplodil syna ku podobenství svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set.

⁴ I bylo dnů Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil syny a dcery.

⁵ A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třiceti let, i umřel.

⁶ Set pak byl ve stu a pěti letech, když zplodil Enosa.

⁷ A po zplození Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery.

⁸ I bylo všech dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel.

⁹ Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana.

¹⁰ A po zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery.

¹¹ I bylo všech dnů Enosových devět set a pět let, i umřel.

¹² Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele.

¹³ A po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a čtyřiceti let, a plodil syny a dcery.

¹⁴ I bylo všech dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel.

¹⁵ Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Járeda.

¹⁶ A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm set a třiceti let, a plodil syny a dcery.

¹⁷ I bylo všech dnů Mahalaleelových osm set devadesáte a pět let, i umřel.

¹⁸ Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha.

19 A po zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery.

20 I bylo všech dnů Járedových devět set šedesáte a dvě létě, i umřel.

21 Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma.

22 A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tři sta let, a plodil syny a dcery.

23 I bylo všech dnů Enochových tři sta šedesáte a pět let.

24 A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh.

25 Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha.

26 A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a dvě létě, a plodil syny a dcery.

27 I bylo všech dnů Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i umřel.

28 Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna,

29 Jehož jméno nazval Noé, řka: Tento nám odpočinutí způsobí od díla našeho, od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jížto zlořečil Hospodin.

30 A živ byl Lámech potom, když zplodil Noé, pět set devadesáte a pět let, a plodil syny a dcery.

31 I bylo všech dnů Lámechových sedm set sedmdesáte a sedm let, i umřel.

32 A když byl Noé v pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

6

¹ Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily,

² Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kterých oblibovali.

³ Pročž řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvaceti let.

⁴ Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházel synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí.

⁵ Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas,

⁶ Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém.

⁷ Tedy řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil.

⁸ Ale Noé našel milost před Hospodinem.

⁹ Tito jsou příběhové Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.

¹⁰ (Zplodil pak Noé tři syny: Sema, Chama a Jáfeta.)

¹¹ Ale země byla porušena před Bohem, a naplněna byla země nepravostí.

¹² Viděl tedy Bůh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na zemi.

13 Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí.

14 Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zděláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím.

15 A na tento způsob uděláš jej: Tří set loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti loktů šířkost jeho a třidceti loktů vysokost jeho.

16 Okno uděláš v korábu, a svrčkem na loket vysokým zavřeš jej; dvěře také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i třetí zděláš v něm.

17 Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umře.

18 S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou.

19 A ze všech živočichů všelikého těla, po dvěm z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou.

20 Z ptactva podlé pokolení jeho, a z hovad podlé pokolení jejich, ze všelikého také zeměplazu podlé pokolení jeho, po dvěm z každého vejdou k tobě, aby živi zůstali.

21 Ty pak nabeř s sebou všeliké potravu, kteráž se jísti může, a shromažď sobě, aby byla tobě i jim ku pokrmu.

22 I učinil Noé podlé všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.

7

¹ Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všechna čeled tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto.

² Ze všech hověd čistých vezmeš sobě sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hověd nečistých dvě a dvě, samce a samici jeho.

³ Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno bylo símě na vsí zemi.

⁴ Nebo po dnech ještě sedmi já dštíti budu na zemi za čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterouž jsem učinil.

⁵ Tedy učinil Noé všechno tak, jakž mu přikázal Hospodin.

⁶ (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa přišla na zemi.)

⁷ A protože přišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synů jeho s ním k korábu, pro vody potopy.

⁸ Z hověd také čistých i z hověd nečistých, i z ptactva a ze všeho, což se hýbe na zemi,

⁹ Po dvěma vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bůh Noé.

¹⁰ Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy přišly na zemi.

¹¹ Léta šestistého věku Noé, druhého měsíce, sedmnáctého dne téhož měsíce, v ten den protrženy jsou všechny studnice propasti veliké, a průduchové nebeští otevřeni jsou.

¹² I byl přívál na zemi čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí.

13 Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři ženy synů jeho s ním do korábu.

14 Oni i všeliký živočich podlé pokolení svého, i všeliké hovado podlé pokolení svého, a všeliký zeměplaz, kterýž se hýbe na zemi, podlé pokolení svého, i všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci, všecko, což křídla má,

15 Vešli k Noé do korábu, po dvěma ze všelikého těla, v němž byl duch života.

16 A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli, tak jakž byl přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin po něm.

17 A když byla potopa za čtyřiceti dnů na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od země.

18 Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb na vodách.

19 A tak náramně rozmohly se vody nad zemí, že přikryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem.

20 Patnácte loktů zvýší rozmohly se vody, když přikryty jsou hory.

21 I umřelo všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hovad a živočichů, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého člověka.

22 Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřípích svých, ze všeho, což bylo na suše, pomřelo.

23 A tak vyhladil Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od člověka až do hovada,

až do zeměplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z země; a zůstal toliko Noé, a kteříž s ním byli v korábu.

²⁴ I trvaly vody nad zemí za sto a padesáte dnů.

8

¹ Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všechny živočichy a všechna hovada, kteráž byla s ním v korábu; pročez uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody.

² A zavříny jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest příval s nebe.

³ I navrátily se vody se svrchku země, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech,

⁴ Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na horách Ararat.

⁵ Když pak vody odcházely a opadaly až do desátého měsíce, prvního dne téhož desátého měsíce ukázali se vrchové hor.

⁶ I stalo se po čtyřicíti dnech, otevřev Noé okno v korábu, kteréž byl udělal,

⁷ Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi.

⁸ Potom vypustil holubici od sebe, aby věděl, již-li by opadly vody se svrchku země.

⁹ Kterážto když nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se k němu do korábu; nebo vody byly po vší zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu.

¹⁰ A počekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici z korábu.

¹¹ I přiletěla k němu holubice k večerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku země.

¹² I čekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici, kterážto nevrátila se k němu více.

¹³ I stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé příkrytí korábu a uzřel, ano již oschl svrček země.

¹⁴ Druhého pak měsíce, v dvadecátý sedmý den téhož měsíce oschla země.

¹⁵ I mluvil Bůh k Noé, řka:

¹⁶ Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s tebou.

¹⁷ Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hovad a všelikého zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveď s sebou; ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi.

¹⁸ I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synů jeho s ním;

¹⁹ Každý živočich, každý zeměplaza všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu.

²⁰ Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hovad čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápalý na tom oltáři.

²¹ I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil.

22 Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.

9

1 Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi.

2 Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všechny ryby mořské v ruce vaše dány jsou.

3 Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko.

4 A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti.

5 A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávati budu; z rukou každého hovada vyhledávati jí budu, i z ruky člověka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávati duše člověka.

6 Kdo by koli vylil krev člověka, skrze člověka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému učinil Bůh člověka.

7 Vy pak plodte a množte se; v hojnosti se rozplodte na zemi, a rozmnožení buďte na ní.

8 I mluvil Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka:

9 Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vašim po vás,

10 A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hovad a ze všech živočichů zemských, kteříž jsou s vámi, ode všech, kteříž vyšli z korábu, až do všelikého živočicha zemského.

¹¹ Protož utvrzují smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení země.

¹² I řekl Bůh: Totoť bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny věky.

¹³ Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.

¹⁴ A budeť, když uvedu mračný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku,

¹⁵ Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily všeliké tělo.

¹⁶ Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi.

¹⁷ I řekl Bůh k Noé: Toť jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi.

¹⁸ Byli pak synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánův.

¹⁹ Ti tři jsou synové Noé, a ti se rozprostřeli po vší zemi.

²⁰ Noé pak obíraje se s zemí, začal dělati vinice.

²¹ A pije víno, opil se, a obnažil se u prostřed stanu svého.

²² Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce svého, a pověděl oběma bratřím svým vně.

²³ Tedy vzali Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba

položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváři pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého neviděli.

²⁴ Procítiv pak Noé po svém víně, zvěděl, co mu učinil syn jeho mladší.

²⁵ I řekl: Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým.

²⁶ Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď Kanán služebníkem jejich.

²⁷ Rozšiřž Bůh milostivě Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buď Kanán služebníkem jejich.

²⁸ Živ pak byl Noé po potopě tři sta a padesáte let.

²⁹ A tak bylo všech dnů Noé devět set a padesáte let; i umřel jest.

10

¹ Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopě.

² Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a Tiras.

³ Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma.

⁴ Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim.

⁵ Od těch rozdělení jsou ostrovové národů po krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé čeledi své, v národech svých.

⁶ Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán.

⁷ A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan.

⁸ Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným na zemi.

⁹ To byl silný lovec před Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný lovec před Hospodinem.

¹⁰ Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear.

¹¹ Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a Rohobot město, a Chále,

¹² A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; toť jest město veliké.

¹³ Mizraim pak zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim,

¹⁴ A Fetruzim, a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští) a Kafturim.

¹⁵ Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het,

¹⁶ A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea,

¹⁷ A Hevea, a Aracea, a Sinea,

¹⁸ A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely se čeledi Kananejských.

¹⁹ A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš k Sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim až do Lázy.

²⁰ Ti jsou synové Chamovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých.

²¹ Semovi také, otci všech synů Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové.

²² A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a

Arfaxad, a Lud, a Aram.

²³ Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas.

²⁴ Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera.

²⁵ Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan.

²⁶ Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe,

²⁷ A Adoráma, a Uzala, a Dikla,

²⁸ A Obale, a Abimahele, a Sebai,

²⁹ A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi.

³⁰ A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ slunce.

³¹ Tiť jsou synové Semovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých.

³² Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od těch rozdělili se národové na zemi po potopě.

11

¹ Byla pak všecka země jazyku jednoho a řeči jedné.

² I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam.

³ A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna.

⁴ Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak učiňme

sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vši zemi.

⁵ Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věži, kterouž stavěli synové lidští.

⁶ A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a toť jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati.

⁷ Protož sstupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl.

⁸ A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vši zemi; i přestali stavěti města toho.

⁹ Protož nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vši země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vši zemi.

¹⁰ Titot jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě.

¹¹ A byl živ Sem po zplození Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery.

¹² Arfaxad pak živ byl pět a třidceti let, a zplodil Sále.

¹³ A po zplození Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery.

¹⁴ Sále také živ byl třidceti let, a zplodil Hebera.

¹⁵ A živ byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery.

¹⁶ Živ pak byl Heber čtyři a třidceti let, a zplodil Pelega.

¹⁷ A živ byl Heber po zplození Pelega čtyři sta a třidceti let; a plodil syny a dcery.

¹⁸ Peleg pak živ byl třidceti let, a zplodil Réhu.

¹⁹ A živ byl Peleg po zplození Réhu dvě stě a devět let; a plodil syny a dcery.

²⁰ Réhu také živ byl třidceti a dvě létě, a zplodil Sáruga.

²¹ A po zplození Sáruga živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery.

²² Živ pak byl Sárug třidceti let, a zplodil Náchora.

²³ A byl živ Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery.

²⁴ Náchor pak živ byl dvadcti a devět let, a zplodil Táre.

²⁵ A živ byl Náchor po zplození Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery.

²⁶ Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana.

²⁷ Tito jsou pak rodové Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak zplodil Lota.

²⁸ Umřel pak Háran prvé než Táre otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských.

²⁹ I spojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy.

³⁰ Byla pak Sarai neplodná, a neměla dětí.

³¹ I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam.

³² A byli dnové Táre dvě stě a pět let; i umřel Táre v Cháran.

12

¹ Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě.

² A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání.

³ Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země.

⁴ I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z Cháran.)

⁵ A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všecko zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do země Kananejské, až i přišli do ní.

⁶ I prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až k rovině More. A tehdáž Kananejští byli v zemi.

⁷ I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu.

⁸ A odtud podal se k hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo.

⁹ Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni.

¹⁰ Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi.

¹¹ I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváří.

¹² A stane se, že když tě uzří Egyptští, řeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají.

¹³ Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobře bylo příčinou tvou, a živa zůstala duše má pro tebe.

¹⁴ I stalo se, když všel Abram do Egypta, viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně.

¹⁵ A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i vzata jest žena do domu Faraonova.

¹⁶ Kterýžto i Abramovi dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly, i služebníky a děvky, též oslice a velbloudy.

¹⁷ Ale Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dům jeho, pro Sarai manželku Abramovu.

¹⁸ Protož povolal Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil? Pročežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest?

¹⁹ Proč jsi řekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi.

²⁰ I poručil o něm Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho i všecko, což měl.

13

¹ Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko, což měl, a Lot s ním, ku poledni.

² (Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na stříbro i na zlato.)

³ A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai,

⁴ K místu oltáře, kterýž tam byl prvé vzdělal, kdežto vzýval Abram jméno Hospodinovo.

⁵ Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, měl ovce a voly i stany.

⁶ A nemohla jim země postačovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliti.

⁷ Odkudž vznikla nesnáz mezi pastýři stáda Abramova a mezi pastýři stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdaž bydlili v zemi té.

⁸ Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžt, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří jsme.

⁹ Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se, prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu.

¹⁰ Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všechnu rovinu vůkol Jordánu, kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako země Egyptská.

¹¹ I zvolil sobě Lot všechnu rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili se jeden od druhého.

¹² Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až k Sodomě.

¹³ Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí.

¹⁴ I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní oči svých, a pohleď z místa, na němž jsi, na půlnoci a na poledne, i na východ a na západ.

¹⁵ Nebo všecku zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na věky.

¹⁶ A rozmnožím símě tvé jako prach země; nebo jestliže kdo bude moci sčísti prach země, tedy i símě tvé sečteno bude.

¹⁷ Vstaň, projdi tu zemi na dyl i na šíř její; nebo tobě ji dám.

¹⁸ Tedy Abram hnuv se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.

14

¹ Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinearský, Arioch král Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádal král Goimský,

² Vyzdvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému, to jest Ségorskému.

³ Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moře solné.

⁴ Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili se.

⁵ Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové, kteříž byli s ním, a pobili Refaimské

v Astarotu Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Eminské na rovinách Kariataimských,

⁶ A Horejské na hoře jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad pouští.

⁷ A vracejíce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Haseson-tamar.

⁸ Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král Seboimský, a král Bělamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí Siddim,

⁹ Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi Šinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři králové proti pěti.

¹⁰ (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a Gomorský, padli tam; a kteří pozůstali, utekli na hory.

¹¹ A pobravše všecko zboží Sodomských a Gomorských, a všechny potrav y jich, odtáhli.

¹² Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomě.

¹³ Přišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému, kterýž tehdaž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti měli smlouvu s Abramem.

¹⁴ Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte, a honil je až k Dan.

¹⁵ A odděliv se, připadl na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stihal je až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku.

¹⁶ I odjal zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase přivedl, ano i ženy a lid.

¹⁷ Tedy vyšel král Sodomský proti němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské.

¹⁸ Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího.

¹⁹ I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí;

²⁰ A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.

²¹ Král pak Sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobě.

²² I řekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí,

²³ Že nevezmu od niti až do řeménka obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama,

²⁴ Kromě toliko toho, což snědli bojovníci, a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni nechať vezmou díl svůj.

15

¹ Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí:

Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká.

² Jemužto řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer?

³ Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem.

⁴ A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude.

⁵ I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé.

⁶ I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.

⁷ (Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, aťbych dal zemi tuto k dědičnému vládařství.

⁸ I řekl: Panovníče Hospodine, po čem poznám, že ji dědičně obdržím?

⁹ I odpověděl jemu: Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko.

¹⁰ Kterýžto vzav ty všechny věci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvě straně, jednu polovici proti druhé; ptáků pak nezroztínal.

¹¹ Ptáci pak sedali na ta mrtvá těla, a Abram je sháněl.

¹² I stalo se, když slunce zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj, hrůza a tma veliká obklíčila jej).

13 Řekl tedy Bůh Abramovi: To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápati je budou za čtyři sta let.

14 Však národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím.

15 Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v starosti dobré.

16 A čtvrté pokolení sem se navrátí; nebt ještě není doplněna nepravost Amorejských.

17 I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž šla mezi díly těmi.

18 V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abramem, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky Eufraten:

19 Cinejské, Cenezejské, Cethmonské,

20 A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské,

21 Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

16

1 Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a měla děvku Egyptskou, jménem Agar.

2 I řekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla míti syny. I povolil Abram řeči Sarai.

3 Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou děvku svou, po desíti letech, jakž bydliti počal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi muži svému za ženu.

⁴ I všel k Agar, kterážto počala. Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou.

⁵ I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já jsem dala děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci, že počala, zlehčila mne sobě. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou.

⁶ I řekl Abram k Sarai: Aj, děvka tvá v moci tvé; učiň s ní, cožť se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní.

⁷ Našel ji pak anděl Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest při cestě Sur.

⁸ A řekl: Agar, děvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváři Sarai paní své já utíkám.

⁹ Tedy řekl jí anděl Hospodinův: Navrať se ku paní své, a pokoř se pod ruku její.

¹⁰ Opět řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím símě tvé, aniž bude moci sečteno býti pro množství.

¹¹ Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi těhotná, a tudíž porodiš syna, a nazůveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé.

¹² Budeť pak lítý člověk; ruce jeho proti všechněm, a ruce všech proti němu; a před tváří všech bratrů svých bydliti bude.

¹³ I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bůh vidění; nebo řekla: Zdaliž teď také nevidím po tom, kterýž mne viděl?

¹⁴ Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad.

¹⁵ Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval

Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael.

¹⁶ Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.

17

¹ Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.

² A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi.

³ Padl pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka:

⁴ Jáť jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národů mnohých.

⁵ Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů učinil jsem tě.

⁶ A učiním, abys se rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i králové z tebe vyjdou.

⁷ Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě.

⁸ Nadto dám tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vladařství věčnému; a budu jejich Bohem.

⁹ Řekl ještě Bůh Abrahamovi: Ty pak ostríhati budeš smlouvy mé, ty i símě tvé po tobě, po rodech svých.

10 Tatoť jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského.

11 Obřezete pak tělo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi.

12 Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obřezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za stříbro, z kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene tvého.

13 Konečně atť jest obřezán narozený v domě tvém, i koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má na těle vašem za smlouvu věčnou.

14 Neobřezaný pak pacholík, kterýž by neobřezal těla neobřízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil.

15 Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její.

16 Nebo požehnám jí a dámť z ní syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou.

17 Tedy padl Abraham na tvář svou, a zasmáv se, řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí?

18 I řekl Abraham Bohu: Ó byť jen Izmael živ byl před tebou!

19 Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s semenem jeho po něm.

20 Také o Izmaele uslyšel jsem tě; a aj,

požehnám jemu, a učiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký.

²¹ Ale smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhožť porodí Sára po roce, při tomto času.

²² A když dokonal Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama.

²³ Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všechny zrozené v domě svém, i všechny koupené za stříbro své, každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obřezal tělo neobřízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bůh mluvil.

²⁴ A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.

²⁵ Izmael pak syn jeho byl v třinácti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.

²⁶ Jednoho a téhož dne obřezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho.

²⁷ I všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od cizozemce koupení, obřezáni jsou s ním.

18

¹ Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre; a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo.

² A když pozdvihl očí svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu. Kterézto jakž uzřel, běžel jim vstříc ode dveří stanu, a sklonil se až k zemi.

³ A řekl: Pane můj, jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého.

⁴ Přineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpočinete pod stromem.

⁵ Zatím přinesu kus chleba, a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž mimo služebníka svého jdete. I řekli: Tak učin, jakž jsi mluvil.

⁶ Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáře, a řekl: Spěšně tři míry mouky bělné zadělej, a navec podpopelných chlebů.

⁷ Abraham pak běžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto pospíšil připraviti je.

⁸ Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréž připravil, položil před ně; sám pak stál při nich pod stromem, i jedli.

⁹ Řekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Teď v stanu.

¹⁰ A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním.

¹¹ Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh ženský.

¹² I smála se Sára sama v sobě, řkuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral.

¹³ Tedy řekl Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára, řkuci: Zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala?

¹⁴ Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času určitému navrátím se k tobě vedlé času života, a Sára bude míti syna.

15 Zapřela pak Sára a řekla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I řekl Hospodin: Neníť tak, ale smála jsi se.

16 Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil.

17 A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu?

18 Poněvadž Abraham jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnání budou v něm všickni národové země.

19 Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostríhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, atby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil.

20 I řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že obtížen jest náramně:

21 Sstoupím již a pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně, činili, důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím.

22 A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě stál před Hospodinem.

23 V tom přistoupev Abraham, řekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným?

24 Bude-li padesáte spravedlivých v tom městě, zdali předce zahubíš, a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou v něm?

25 Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; takť by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce vší země neučiní soudu?

²⁶ I řekl Hospodin: Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně.

²⁷ A odpovídaje Abraham, řekl: Aj, nyní chtěl bych mluvit ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel.

²⁸ Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pěti, zdali zkazíš pro těch pět všechno město? I řekl: Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřiceti pět.

²⁹ Opět mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam čtyřiceti? A odpověděl: Neučiním pro těch čtyřiceti.

³⁰ I řekl Abraham: Prosím, necht' se nehněvá Pán můj, že mluvit budu: Snad se jich nalezne tam třiceti? Odpověděl: Neučiním, jestliže naleznu tam třiceti.

³¹ A opět řekl: Aj, nyní počal jsem mluvit ku Pánu svému: Snad se nalezne tam dvadcti? Odpověděl: Nezahladím i pro těch dvadcti.

³² Řekl ještě: Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluvit budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl: Nezahladím i pro těch deset.

³³ I odšel Hospodin, když dokonal řeč k Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.

19

¹ Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot seděl v bráně Sodomské. Kterézto když uzřel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváří až k zemi.

² A řekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zůstaňte přes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, půjdete cestou svou. Oni pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme na ulici.

³ Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu, vešli do domu jeho. I udělal jim hody, a napekl chlebů přesných, i jedli.

⁴ Prvé pak než lehli, muži města toho, muži Sodomští, osuli se vůkol domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad.

⁵ I volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě v noci? Vyveď je k nám, ať je poznáme.

⁶ I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po sobě dvěře.

⁷ A řekl: Prosím, bratří moji, nečiňte zlého.

⁸ Aj, mám teď dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy mé.

⁹ I řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobě hůř uděláme, než jim. I obořili se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dvěře.

¹⁰ Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobě do domu, a dvěře zavřeli.

¹¹ A ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledajíce dveří.

¹² I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb syny své, neb dcery své, i všechno, což máš v městě, vyveď z místa tohoto.

13 Nebo zkažíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkažili je.

14 Vyšed tedy Lot, mluvil k zeťům svým, kteříž již měli pojímati dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkaží Hospodin město toto. Ale zdálo se zeťům jeho, jako by žertoval.

15 A když zasvitávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahynul v pomstě města.

16 A když prodléval, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za městem.

17 A stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vši této rovině; ujdí na horu, abys nezahynul.

18 I řekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni moji.

19 Aj, nyní našel služebník tvůj milost před očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale jáť nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych.

20 Hle, teď jest toto město blízko, do něhož bych utekl, a toť jest malé; prosím, nechť tam ujdú; však pak neveliké jest, a živa bude duše má.

21 I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o němž jsi mluvil.

22 Pospěšiž, ujdí tam; neboť nebudu moci

učiniti ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest jméno města toho Ségor.

²³ Slunce vzházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor.

²⁴ A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe.

²⁵ A podvrátil ta města i všecku tu rovínu, všecky také obyvatele těch měst, i všecko, což roste z země.

²⁶ I ohlédla se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný.

²⁷ Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem.

²⁸ A pohleděv k Sodomě a Gomoře, i na všecku zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice.

²⁹ Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot.

³⁰ Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými.

³¹ I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podlé obyčeje vší země.

³² Pod, dejme píti otci našemu vína, a spěme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě.

³³ I daly píti otci svému vína té noci; a všedši prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala.

³⁴ Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj,

spala jsem včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce našeho.

³⁵ I daly píti ještě té noci otcí svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala.

³⁶ A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého.

³⁷ I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; onť jest otec Moábských až do dnešního dne.

³⁸ I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; onť jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.

20

¹ Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar;

² Kdežto pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru.

³ Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za muže.

⁴ Abimelech pak nepřiblížil se k ní; protož řekl: Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ?

⁵ Zdaliž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V upřímnosti srdce svého a v nevinosti rukou svých učinil jsem to.

⁶ I řekl jemu Bůh ve snách: Jáť také vím, že v upřímnosti srdce svého učinil jsi to, a já také zdržel jsem tě, abys nezhřešil proti mně; protož nedalť jsem se jí dotknouti.

⁷ Nyní tedy, navrať ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátiš, věz, že smrtí umřeš ty i všecko, což tvého jest.

⁸ A vstav Abimelech ráno, svolal všechny služebníky své, a vypravoval všechna slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi.

⁹ Potom povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi nám to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl na mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi, čehož jsi učiniti neměl.

¹⁰ A řekl opět Abimelech Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou věc učinil?

¹¹ Odpověděl Abraham: Řekl jsem: Jistě že není bázně Boží na místě tomto, a zabijí mne pro ženu mou.

¹² A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě za manželku.

¹³ Když pak vyvedl mne Bůh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí: Toto mi dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž půjdeme, prav o mně: Bratr můj jest.

¹⁴ Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a děvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho.

¹⁵ A řekl Abimelech: Aj, země má před tebou; kdežť se koli příhodné býti vidí, tu přebývej.

¹⁶ Sáře pak řekl: Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, onť jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A všemi těmito věcmi Sára poučena byla.

¹⁷ I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho; i rodily.

¹⁸ Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově, pro Sáru manželku Abrahamovu.

21

¹ Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil Hospodin Sáře, jakož byl mluvil.

² Nebo počala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh.

³ A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák.

⁴ A obřezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl přikázal Bůh.

⁵ Byl pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho.

⁶ I řekla Sára: Radost mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou.

⁷ A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi, že bude Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho.

⁸ I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy učinil Abraham veliké hody v ten den, v němž ostaven byl Izák.

⁹ Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posměvač.

¹⁰ I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té s synem mým Izákem.

¹¹ Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro syna svého.

12 I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě o dítěti a o děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol řeči její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě símě.

13 A však i syna děvky učiním v národ; nebo tvé símě jest.

14 Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvi vody, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé.

15 A když nebylo vody v láhvi, povrhla dítě pod jedním stromem.

16 A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z lučiště dostřeliti; nebo pravila: Nebudu se dívatí na smrt dítěte. Seděla tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala.

17 I uslyšel Bůh hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolal na Agar, a řekl jí: Coť jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh uslyšel hlas dítěte z místa, na kterémž jest.

18 Vstaň, vezmi dítě, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký učiním je.

19 A otevřel Bůh oči její, aby uzřela studnici vody. I šla a naplnila láhvi vodou, a napojila dítě.

20 A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z něho střelec.

21 Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské.

22 Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy: Bůh s tebou jest ve všech věcech, kteréž ty činíš.

²³ Protož nyní, přísáhní mi teď skrze Boha: Toto ať se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu.

²⁴ I řekl Abraham: A já přísáhnu.

²⁵ (A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi.

²⁶ I řekl Abimelech: Nevím, kdo by učinil takovou věc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.)

²⁷ Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu.

²⁸ A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášť.

²⁹ I řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm jehnic, kteréž jsi postavil obzvlášť?

³⁰ Odpověděl: Že sedm těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svědectví, že jsem kopal studnici tuto.

³¹ Pročež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva přísáhli.

³² A tak učinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do země Filistinské.

³³ I nasázel stromoví v Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného, věčného.

³⁴ A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.

22

¹ Když pakty věci pominuly, zkusil Bůh Abra-

hama, a řekl k němu: Abrahame! Kterýžto odpověděl: Teď jsem.

² I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v obět zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.

³ Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl mu Bůh.

⁴ Třetího pak dne pozdvihl Abraham oči svých, a uzel to místo zdaleka.

⁵ A řekl Abraham služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a dítě půjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám.

⁶ Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu.

⁷ Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti?

⁸ Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu.

⁹ A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví.

¹⁰ I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého.

¹¹ Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s

nebe a řekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já.

¹² I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co číň; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.

¹³ A pozdvih Abraham oči svých, viděl, a hle, skopce za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obětoval jej v obět zápalnou místo syna svého.

¹⁴ A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří se.

¹⁵ Zvolal pak anděl Hospodinův na Abrahama podruhé s nebe,

¹⁶ A řekl: Skrze sebe samého přísáhl jsem, praví Hospodin, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému:

¹⁷ Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé branami nepřátel svých.

¹⁸ Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, proto že jsi uposlechl hlasu mého.

¹⁹ Tedy navrátil se Abraham k služebníkům svým; a postavše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé.

²⁰ A když se tyto věci staly, zvěstováno jest Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému:

²¹ Husa prvorozeného svého, a Buza bratra

jeho, a Chamuele, otce Aramova;

²² A Kazedá a Azana, a Feldasa, a Jidlafa i Bathuele.

²³ Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi, bratru Abrahamovu.

²⁴ Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a Gahama, Thása a Máchu.

23

¹ Živa pak byla Sára sto a sedmmecítma let; ta jsou léta života Sáry.

² A umřela v městě Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I přišel Abraham, aby kvílil nad Sárrou, a plakal jí.

³ Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům Het, řka:

⁴ Hostem a příchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého svého od tváři své.

⁵ A odpovídajíce synové Het Abrahamovi, řekli jemu:

⁶ Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati v něm mrtvého svého.

⁷ Abraham pak vstav, poklonil se lidu země té, totiž synům Het.

⁸ A mluvil s nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváři své,

slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar,

⁹ Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed vás, k dědičnému pohřbu.

¹⁰ (Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány města jeho, řka:

¹¹ Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to dávám tobě, dávámť také i jeskyni, kteráž na něm jest; před očima synů lidu svého dávám ji tobě; pochovejš mrtvého svého.

¹² Tedy poklonil se Abraham před lidem země té,

¹³ A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu země, řka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dámť stříbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam.

¹⁴ A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu:

¹⁵ Můj pane, poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej.

¹⁶ I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi kupci.

¹⁷ A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na něm, a všecko stromoví, což ho na tom poli i na všech mezech jeho vůkol,

¹⁸ Abrahamovi v držení, před očima synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány města toho.

¹⁹ A potom pochoval Abraham Sáru, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské.

²⁰ Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně, kteráž byla na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od synů Het.

24

¹ Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech.

² Tedy řekl Abraham služebníku svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé,

³ Abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím.

⁴ Ale půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi.

⁵ I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jíti do země této, má-li zase uvéstí syna tvého do země, z níž jsi vyšel?

⁶ Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam.

⁷ Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přísáhl, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, onť pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud.

⁸ Jestliže by pak žena ta nechtěla jíti s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé; toliko syna mého neuvod' tam zase.

9 Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přísáhl jemu na tu řeč.

10 A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor.

11 A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážiti vody.

12 A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učiň milosrdenství se pánem mým Abrahamem.

13 Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu.

14 Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napiji, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem mým.

15 I stalo se prvé, než on přestal mluvit, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahama, vycházela, a věderce její bylo na rameni jejím.

16 A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru.

17 Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi pít, prosím, maličko vody z věderce svého.

18 I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila

věderce své na ruku svou a dala mu píti.

¹⁹ A davši mu píti, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí.

²⁰ Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechném velbloudům jeho.

²¹ Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic.

²² I stalo se, když přestali píti velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata.

²³ A řekl: Ejí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jestli v domě otce tvého nám místo, kdež bychom přes noc zůstali?

²⁴ Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi.

²⁵ Řekla ještě k němu: Slámy také a potravy hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste přes noc zůstali.

²⁶ Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu.

²⁷ A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu bratří pána mého.

²⁸ I běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak, jakž se stalo.

²⁹ A měla Rebeka bratra, jménem Lábana; ten běžel k muži tomu ven k studnici.

³⁰ Nebo uzřev náušnici a náramnice na ruku sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ana

praví: Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při velbloudích u studnice.

³¹ Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, když jsem připravil dům a místo velbloudům?

³² Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravu velbloudům, i vody k umytí noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli.

³³ A položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím řečí svých. I řekl Lában: Mluv.

³⁴ Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já.

³⁵ A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a zlato, služebníky a děvky, velbloudy a osly.

³⁶ A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má.

³⁷ I zavázal mne přísahou pán můj, řka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím.

³⁸ Ale k domu otce mého půjdeš, a k rodině mé, a odtud vezmeš manželku synu mému.

³⁹ A když jsem řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou?

⁴⁰ Odpověděl mi: Hospodin, před jehož obličejem ustavičně jsem chodil, pošle anděla svého s tebou, a šťastnou způsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé, a z domu otce mého.

⁴¹ A budeš svoboden od přísahy mé, když bys

přišel k rodině mé; a jestliže by nedali tobě, budeš prost od přísahy mé.

⁴² Protož dnes přišed k studnici, řekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu,

⁴³ Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechžt panna, kteráž vyjde vážiti vody, když bych jí řekl: Dej mi pítí nyní maličko vody z věderce svého,

⁴⁴ A ona by mi odpověděla: I ty pí, i velbloudům tvým také navážím, ta at jest manželka, kterouž způsobil Hospodin synu pána mého.

⁴⁵ Prvé pak než jsem já přestal mluvit v srdci svém, aj, Rebeka vycházela mající věderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I řekl jsem jí: Prosím, dej mi pítí.

⁴⁶ Ona pak rychle složila věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy.

⁴⁷ I ptal jsem se jí, a řekl jsem: Ěí jsi dcera? Ona odpověděla: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tvář její, a naramnice na ruce její.

⁴⁸ A skloniv hlavu, poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil jsem Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána svého vzal synu jeho.

⁴⁹ Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic,

také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo.

⁵⁰ Tedy odpověděli Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc tato; nemůžemeť odepřítí v ničemž.

⁵¹ Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jed; a nechť jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin.

⁵² I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi.

⁵³ A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její.

⁵⁴ Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu mému.

⁵⁵ I odpověděl bratr její a matka: Nechať pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za deset; potom půjdeš.

⁵⁶ On pak řekl jim: Nezdržujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému.

⁵⁷ I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k tomu.

⁵⁸ Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti s mužem tímto? I řekla: Půjdu.

⁵⁹ A propouštějíce Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho,

⁶⁰ Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buď v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrž brány nepřátel svých.

⁶¹ Tedy vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel.

⁶² Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední.

⁶³ A vyšel Izák k přemyšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a pozdvih očí svých, uzřel, an velbloudové jdou.

⁶⁴ Pozdvihla také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, sedla s velblouda.

⁶⁵ (Nebo řekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I vzala rouchu, a přistřela se.

⁶⁶ Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což působil.

⁶⁷ I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a míloval ji. I potěšil se Izák po smrti matky své.

25

¹ Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu.

² Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha.

³ Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a Latuzim, a Laomim.

⁴ Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury.

⁵ I dal Abraham Izákovi všecko, což měl.

⁶ Synům pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještě živ jsa, k východu do země východní.

⁷ Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a pět let.

⁸ I skonala a umřel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnů; a připojen jest k lidu svému.

⁹ Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre,

¹⁰ Na tom poli, kteréž byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho.

¹¹ Po smrti pak Abrahamově požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice Živého vidoucího mne.

¹² Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, děvka Sářina, Abrahamovi.

¹³ A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan,

¹⁴ A Masma, a Dumah a Massa,

¹⁵ Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma.

¹⁶ Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po všech jejich, a po městech jejich, dvanáctero knížat po čeledech jejich.

¹⁷ (Bylo pak života Izmaelova sto třidceti a sedm let, i skonala; a umřev, připojen jest k lidu svému.)

¹⁸ A bydlili od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před tváří všech

bratří svých položil se.

¹⁹ Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka.

²⁰ Byl pak Izák ve čtyřicíti letech, když sobě vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lábana Syrského.

²¹ I modlil se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho.

²² A když se děti potiskali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina.

²³ I řekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější, a větší sloužiti bude menšímu.

²⁴ A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životě jejím.

²⁵ I vyšel první ryšavý všecken, a jako oděv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau.

²⁶ Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; pročez nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila.

²⁷ A když dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil.

²⁸ I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba.

²⁹ Uvařil pak Jákob krmičku. Tedy Ezau přišel z pole zemdlený,

³⁰ A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.)

³¹ Odpověděl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své.

³² I řekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k čemuž mi tedy to prvorozenství?

³³ Dí Jákob: Přisáhni mi dnes hned. I přísáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi.

³⁴ Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

26

¹ Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar.

² Nebo ukázal se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydlí v zemi, kterouž oznámím tobě.

³ Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobě; nebo tobě a semeni tvému dám všechny země tyto, a utvrdím přísahu, kterouž jsem přísáhl Abrahamovi, otcí tvému.

⁴ Rozmnožím také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému všechny země tyto, a požehnání budou v semeni tvém všickni národové země;

⁵ Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, přikázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.

⁶ Bydlil tedy Izák v Gerar.

⁷ Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpověděl: Sestra má jest; nebo nesměl říci: Manželka má jest, mysle sobě: Aby mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledění.

⁸ I přihodilo se, když již čas nějaký tam bydlil, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a uzřel Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou.

⁹ Protož povolav Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpověděl jemu Izák: Nebo jsem řekl sám u sebe: Abych snad neumřel pro ni.

¹⁰ I řekl Abimelech: Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal někdo z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás vinu.

¹¹ I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo by se dotkl člověka toho, aneb manželky jeho, smrtí umře.

¹² Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto měr; nebo požehnal mu Hospodin.

¹³ I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi.

¹⁴ Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi mnoho; pročez záviděli mu Filistinští.

¹⁵ A všecky studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů Abrahama otce jeho, zařítili Filistinští, zasypavše je prstí.

16 I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnější jsi než my.

17 Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu.

18 A kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnů Abrahama otce jeho, a kteréž zařítili Filistiňští po smrti Abrahamově; a nazval je těmi jmény, kterýmiž je jmenoval otec jeho.

19 I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a našli tam studnici vody živé.

20 Vadili se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest voda. Pročez nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním.

21 Vykopali také jinou studnici, a nesnáz byla i o tu; pročez dal jí jméno Sitnah.

22 I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi.

23 Vstoupil pak odtud do Bersabé.

24 A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě tvé pro Abrahama služebníka svého.

25 I vzdělal tu oltář, a vzýval jméno Hospodino, a rozbil tu stan svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici.

26 Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho, a Fikol, kníže vojska jeho.

27 I řekl jim Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe.

28 Kterížto odpověděli: Patrně jsme to shledali, že jest Hospodin s tebou, i řekli jsme: Učiňme nyní přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme smlouvu s tebou:

29 Že neučiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol tomu, požehnaný Hospodinův.

30 Tedy učinil jim hody, i jedli a pili.

31 A vstavše velmi ráno, přísáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji.

32 Toho dne přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu.

33 I nazval ji Seba. Protož jméno města toho jest Bersabé až do dnešního dne.

34 Ezau pak jsa v letech čtyřidcítí, pojal ženu Judit, dceru Béry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského.

35 A kormoutily Izáka a Rebeku.

27

1 Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

2 I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své.

3 Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svůj a lučistě své, a vyjda do pole, ulov mi zvěřinu.

⁴ A přístroj mi krmí chutnou, jakž já rád jídám, a přines mi, a budu jísti, aťby požehnala duše má, prvé než umru.

⁵ (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvěřinu a přinesl.

⁶ Tedy řekla Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil:

⁷ Přines mi něco z lovu, a přístroj mi krmě chutné, abych jedl, a požehnámť před Hospodinem, prvé než umru.

⁸ Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já přikazuji tobě.

⁹ Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych přístrojila z nich krmě chutné otci tvému, jakž on rád jídá.

¹⁰ A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobě, prvé než umře.

¹¹ I řekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk chlupatý, a já jsem člověk hladký.

¹² Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání.

¹³ Jemužto odpověděla matka: Necht' jest na mne zlořečenství tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi.

¹⁴ Tedy odšel, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho krmě chutné, jakž otec jeho rád jídal.

¹⁵ A vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého

staršího, kteréž měla u sebe v domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího.

¹⁶ A kožkami kozelčími obvinula ruce jeho, a díł hladký hrdla jeho.

¹⁷ I dala chléb a krmě chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna svého.

¹⁸ A on přišed k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj?

¹⁹ I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi požehnala duše tvá.

²⁰ Tedy řekl Izák synu svému: Což to? Brzys to našel, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo.

²¹ I řekl Izák Jákobovi: Přistupiž, ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či nejsi.

²² Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau.

²³ A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu.

²⁴ A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já.

²⁵ I řekl: Podejž mi, ať jím z lovu syna svého, aby tobě požehnala duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil.

²⁶ I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne, synu můj.

²⁷ I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohleď,

vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin.

²⁸ Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilé a vína.

²⁹ Nechažť slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, necht jsou zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnaní.

³⁰ A když přestal Izák požehnaní dávatí Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu svého.

³¹ A připraviv i on krmě chutné, přinesl otci svému a řekl mu: Nechžť vstane otec můj, a já z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá.

³² I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau.

³³ Tedy zhrozil se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo pak a kde jest ten, ješto uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu, a budeť požehnaným.

³⁴ Uslyšev Ezau slova otce svého, zkřikl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče!

³⁵ Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnaní tvé.

³⁶ Tedy řekl: Právěť nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď nyní uchvátil požehnaní mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i

mně požehnání?

³⁷ Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všechny bratří jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a vínem opatřil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti mohu, synu můj?

³⁸ I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal.

³⁹ Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v tučnostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry;

⁴⁰ A v meči svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své.

⁴¹ Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblížit se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého.

⁴² I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj těší se tím, že tě zabije.

⁴³ Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran.

⁴⁴ A pobuď s ním za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého,

⁴⁵ A přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já pošli a vezmu tě odtud. Proč mám zbavena býti obou synů jednoho dne?

⁴⁶ I řekla Rebeka Izákovi: Stýště mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi život?

28

¹ Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských.

² Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábana ujce svého.

³ A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejžť zrůst, a rozmnožiž tě, abys byl v zástup mnohého lidu.

⁴ A dejž tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semeni tvému s tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi.

⁵ I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jákobovy a Ezau.

⁶ Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jákobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských;

⁷ A že by uposlechl Jákob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské;

⁸ Vida také Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho:

⁹ Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnější ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu.

¹⁰ Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran.

¹¹ I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místě.

¹² I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm.

¹³ A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému.

¹⁴ A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v tobě všechny čeledi země, a v semeni tvém.

¹⁵ A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.

¹⁶ Procítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl.

¹⁷ (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.)

¹⁸ Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem.

¹⁹ Protož nazval jméno místa toho Bethel, ješto

prvé to město sloulo Lůza.

²⁰ Zavázal se také Jákob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a ostříhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu,

²¹ A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha:

²² Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

29

¹ Tedy Jákob vstav, odšel do země východní.

² A pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí, ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice.

³ Shánívána pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho.

⁴ Tedy řekl jim Jákob: Bratří moji, odkud jste? Kterížto odpověděli: Jsme z Cháran.

⁵ I řekl jim: Znáte-li Lábana, syna Náchorova? A oni řekli: Známe.

⁶ I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobyt看kem.

⁷ Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě čas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte, paste.

⁸ A oni odpověděli: Nemůžeme, než až se všechna stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce.

⁹ Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásala stádo.

¹⁰ Tedy Jákob uzřev Ráchel, dceru Lábana ujce svého, a stádo jeho, přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábana ujce svého.

¹¹ A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal.

¹² Oznamil jí pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona přiběhši, oznámila to otci svému.

¹³ I stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jákobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho, políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech těch věcech.

¹⁴ Jemužto odpověděl Lában: Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc.

¹⁵ Tedy řekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá?

¹⁶ (Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Líá, a jméno mladší Ráchel.

¹⁷ Než Líá měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné postavy a krásné tváři.

¹⁸ I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy: Buduť sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší.

¹⁹ Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji dal muži jinému; zůstaniž se mnou.

²⁰ Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni.

²¹ Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnění jsou dnové moji, abych všel k ní.

²² Tedy sezval Lában všechny muže místa toho, a učinil hody.

²³ U večer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl ji k němu; a on všel k ní.

²⁴ Dal také Lában Zelfu děvku svou Líe, dceři své, za služebnici.

²⁵ A když bylo ráno, poznal, že jest Líá. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročežs mne tedy oklamal?

²⁶ Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená.

²⁷ Vyplň týden této; dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš u mne ještě sedm let jiných.

²⁸ I udělal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku.

²⁹ Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, děvku svou za služebnici.

³⁰ Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Líu; i sloužil u něho ještě sedm let jiných.

³¹ Vida pak Hospodin, že Líá nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné.

³² Tedy počala Líá a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé; jižť nyní milovati mne

bude muž můj.

³³ I počala opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protože dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon.

³⁴ A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Léví.

³⁵ I počala ještě a porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročež nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

30

¹ Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, záviděla sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru.

² Pročež rozhněval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha, kterýžt nedal plodu života?

³ Řekla ona: Hle, děvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu míti já také syny z ní.

⁴ I dala mu Bálu děvku svou za ženu; a všel k ní Jákob.

⁵ Tedy počavši Bála, porodila Jákobovi syna.

⁶ I řekla Ráchel: Soudil Bůh při mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan.

⁷ Opět počavši Bála, děvka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi.

⁸ I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a všakť jsem přemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím.

⁹ Viduci pak Lía, že by přestala roditi, vzala Zelfu děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu.

¹⁰ A porodila Zelfa, děvka Líe, Jákobovi syna.

¹¹ Protož řekla Lía: Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád.

¹² Porodila také Zelfa děvka Líe syna druhého Jákobovi.

¹³ A řekla Lía: To na mé štěstí; nebo šťastnou mne nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser.

¹⁴ Vyšel pak Ruben v čas žně pšeničné, a našel pěkná jablečka na poli, a přinesl je Líe matce své. I řekla Ráchel Líe: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého.

¹⁵ Jižto ona odpověděla: Máloť se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívati jableček syna mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spí s tebou této noci za jablečka syna tvého.

¹⁶ Když pak navracoval se Jákob s pole večer, vyšla Lía proti němu, a řekla: Ke mně vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tě za jablečka syna svého. I spal s ní té noci.

¹⁷ A uslyšel Bůh Líu; kterážto počala a porodila Jákobovi syna pátého.

¹⁸ I řekla Lía: Dal mi Bůh mzdu mou, i potom, když jsem dala děvku svou muži svému. Pročž nazvala jméno jeho Izachar.

¹⁹ A počala opět Lía, a porodila šestého syna Jákobovi.

²⁰ I řekla Lía: Obdařil mne Bůh darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synů. A nazvala jméno jeho Zabulon.

21 Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína.

22 A rozpomenuv se Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život její.

23 Tedy počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh pohanění mé.

24 A nazvala jméno jeho Jozef, řkuci: Přidejž mi Hospodin syna jiného.

25 Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi: Propuť mne, ať odejdu na místo své a do země své.

26 Dej mi ženy mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobě.

27 I řekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost před očima tvýma, zůstaň se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe.

28 Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámť ji.

29 Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě, a jaký byl dobytek tvůj při mně.

30 Nebo to málo, kteréž jsi měl přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť Hospodin, jakž jsem k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy pak já své hospodářství opatrovati budu?

31 A řekl: Coť mám dáti? Odpověděl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a ostríhati dobytka tvého:

32 Projdu skrze všecka stáda tvá dnes, vyměšuje z nich každé dobytče peřesté a strakaté, a každé dobytče načernalé mezi

ovcemi, a strakaté a peřesté mezi kozami; a takové budou mzda má.

³³ A osvědčena potom bude spravedlnost má před tebou, když přijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého, neb strakatého mezi kozami, a načernalého mezi ovcemi, za krádež bude mi to počteno.

³⁴ I řekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil.

³⁵ A odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a strakaté, a všecky kozy peřesté a strakaté, všecko, na čemž byla místa bílá, všecko také načernalé mezi dobytkem, a dal v ruce synů svých.

³⁶ Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tří dní cesty; a Jákob pásł ostatek dobytka Lábanova.

³⁷ Nabral pak sobě Jákob prutů topolových zelených, a lískových a kařtanových; a poobloupil s nich po místech kůru až do bělosti, kteráž byla na prutech.

³⁸ A nakladl těch prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby počínaly, když by přicházely píti.

³⁹ I počínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehňata přepásaná na nohách, a peřestá i strakatá.

⁴⁰ Potom ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tváří k těm přepásaným na nohách, a ke všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a neobrátil ho k stádu Lábanovu.

⁴¹ A bylo, že kdyžkoli silnější připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před oči ovcem do koryt, aby počínaly, hledíce na pruty.

⁴² Když pak pozdní dobytek připouštíny býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanův a ranný Jákobův.

⁴³ Vzrostl tedy muž ten náramně velmi, a měl dobytka mnoho, děvek i služebníků, velbloudů i oslů.

31

¹ Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všechno, co měl otec náš, a z těch věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil sobě tu všechnu slávu;

² A viděl tvář Lábanovu, a aj, nebyla k němu tak jako prvé:

³ I řekl mu Hospodin: Navrať se do země otců svých, a k příbuznosti své, a budu s tebou.

⁴ Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Lیه na pole k stádu svému.

⁵ A řekl jim: Vidím tvář otce vašeho, že není ke mně tak jako prvé, ješto Bůh otce mého byl se mnou.

⁶ A vy samy víte, že vši svou silou sloužil jsem otci vašemu.

⁷ Ale otec váš oklamal mne, a na desetkrátě změnil mzdu mou; však nedopustil mu Bůh, aby mi zle učinil.

⁸ Když takto řekl: Co bude peřestého, to nechť jest mzda tvá, tedy všechny ovce rodily peřestý plod. Když pak takto řekl: Co přepásaného na

nohách, to bude mzda tvá, tedy všechny ovce rodily přepásané na nohách.

⁹ A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně.

¹⁰ Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já jsem pozdvihl oči svých, a viděl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovceci byli přepásaní na nohách, peřestí a skropení.

¹¹ Tedy řekl mi anděl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpověděl: Teď jsem.

¹² I řekl: Pozdvihni nyní oči svých a pohleď, že všickni berani scházející se s ovceci jsou přepásaní na nohách, peřestí a skropení; nebo jsem viděl všecko, co tobě Lában dělá.

¹³ Já jsem ten silný Bůh, kterýž jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z země této, a vrať se do země příbuznosti své.

¹⁴ Tedy odpověděly mu Ráchel a Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví v domě otce našeho?

¹⁵ Zdaliž nejsme počteny před ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do čista utratil.

¹⁶ Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bůh otci našemu, naše jest a synů našich; protož nyní učiň vše, což mluvil tobě Bůh.

¹⁷ Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy.

¹⁸ A pobral všecken dobytek svůj, a všecko jmění své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož nabyt v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému do země Kananejské.

19 (Lában pak byl odšel, aby stříhl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž měl otec její.

20 I ušel Jákob tajně od Lábanu Syrského, neoznámiv mu, že jde pryč.)

21 Takž ušel se vším, což měl; a postav, přepravil se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské.

22 I povědino jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob.

23 Tedy on vzav bratří své s sebou, honil ho za dnů sedm; a postihl ho na hoře Galádské.

24 (Přišed pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, řekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináč než přátelsky.)

25 Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil se s bratřími svými na též hoře Galádské.

26 I řekl Lában k Jákobovi: Cos to učinil? Nebo jsi ušel tajně, a odvedls dcery mé jako zjimané mečem.

27 Proč jsi tajně utekl, a vykradl se ode mne, a nepovědels mi, ješto bych tě byl vesele sprovedil s zpěvy, s bubnem a s harfou?

28 A nedopustils mi, abych políbil synů svých a dcer svých? Nemoudřes jistě udělal, čině tak.

29 Mělt bych dosti s to moci, abych vám zle učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil mi noci pominulé, řka: Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než přátelsky.

30 Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proč jsi ukradl bohy mé?

31 Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl: Ušel

jsem tajně; nebo jsem se bál a řekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své.

³² Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechať ten umře; před bratřími našimi ohledej sobě, jestli co u mne tvého, a vezmi sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla.

³³ Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Líe, a do stanu obou děvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Líe, všel do stanu Ráchel.

³⁴ Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában všecken stan, ale nic nenalezl.

³⁵ A ona řekla otci svému: Necht' to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se přihodilo. A všecko přehledav, nenalezl modl.

³⁶ Protož rozhněvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábanu. I odpověděl Jákob, a řekl Lábanovi: Jaké jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že rozpáliv se, honíš mne?

³⁷ Nu již jsi přemetal všecky mé věci, a cos nalezl ze všech věcí domu svého? Polož teď před bratřími mými a bratřími svými, necht' rozeznají mezi námi dvěma.

³⁸ Byl jsem již dvadceti let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopců stáda tvého nejedl jsem.

³⁹ Co od zvěři roztrháno, toho jsem neodvodil tobě; sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci.

⁴⁰ Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházel i sen můj od očí

mých.

⁴¹ Již dvadcti let, jakž jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrnácte let za dvě dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a změnils mzdu mou na desetkrát.

⁴² A kdyby Bůh otce mého, Bůh Abrahamův, a strach Izákův nebyl se mnou, jistě bys ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé, a práci rukou mých viděl Bůh, protože tě pomínulé noci trestal.

⁴³ Odpovídaje pak Lában, dí Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové tito jsou synové moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což mám již učiniti dcerám těmto svým aneb synům jich, kteréž zrodily?

⁴⁴ Protož pod', vejděme v smlouvu já a ty, aby byla na svědectví mezi mnou a tebou.

⁴⁵ Tedy Jákob vzal kámen, a postavil jej vzhůru na znamení.

⁴⁶ A řekl bratřím svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udělali hromadu, a jedli tu na té hromadě.

⁴⁷ I nazval ji Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed.

⁴⁸ Nebo řekl Lában: Tato hromada nechť jest svědkem od dnešku mezi mnou a tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed,

⁴⁹ A Mispah; nebo řekl Lában: Nechať Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme od sebe.

⁵⁰ Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného člověka není s námi; hlediž, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou.

⁵¹ A řekl ještě Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou,

⁵² Svědkem ať jest hromada tato, svědkem také sloup tento, já že nepůjdu dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup tento, k činění zlého.

⁵³ Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich nechť soudí mezi námi. Přisáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka.

⁵⁴ Nabil také Jákob hovad na té hoře, a pozval bratří svých, aby hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře.

⁵⁵ I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer svých, požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.

32

¹ Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé Boží.

² I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim.

³ Poslal pak Jákob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir, do kraje Idumejského.

⁴ A přikázal jim, řka: Takto povězte pánu mému Ezau: Totof vzkazuje služebník tvůj Jákob: U Lábanda jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času.

⁵ A mám voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před očima tvýma.

⁶ I navrátili se poslové k Jákobovi, řkouce: Přišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním.

⁷ Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdělil lid, kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy.

⁸ Nebo řekl: Jestliže by přišel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf zachován.

⁹ I řekl Jákob: Bože otce mého Abrahama, a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať se do země své, a k příbuznosti své, a dobře učiním tobě,

¹⁰ Menší jsem všech milosrdenství a vši pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám.

¹¹ Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; nebť se ho bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi.

¹² Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže.

¹³ I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, poctu bratru svému Ezau:

¹⁴ Totiž dvě stě koz, a kozlů dvadcti, ovec dvě stě, a beranů dvadcti,

¹⁵ Velbloudů s mladými jich třidcti, krav čtyřidcti, volů deset, oslic dvadcti, a oslátek deset.

¹⁶ A poručil je služebníkům svým, každé stádo obzvláště, a řekl služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od stáda ať jde opodál.

17 I poručil přednímu, řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka Ěí jsi? a kam jdeš? a čím jest to stádo před tebou?

18 Řekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za námi.

19 Poručil také druhému i třetímu, a všechněm jdoucím za těmi stády, řka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naň trefili.

20 A díte také: Aj, služebník tvůj Jákob za námi; nebo řekl: Ukrotím tvář jeho darem, kterýž jde přede mnou, a potom uzřím tvář jeho; snad přijme tvář mou.

21 A tak předšel dar před ním; on pak zůstal tu noc při houfu.

22 A vstav ještě v noci, vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů svých, a přešel přes brod Jabok.

23 Vzav tedy je, přepravil je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl.

24 A zůstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svitání.

25 A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbí vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbí stehna Jákobova, když zápasil s ním.

26 A řekl: Pusť mne, nebť zasvitává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš.

27 I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jákob.

28 I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohls.

29 I otázal se Jákob, řka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání.

30 Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má.

31 I vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou.

32 Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním příhbí stehna, proto že obrazil příhbí stehna Jákobova na žile krátké.

33

1 Pozdvih pak očí svých Jákob, uzřel, an Ezau jde, a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Lía zvlášť a Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť.

2 Postavil, pravím, děvky s syny jejich napřed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze.

3 A sám šel před nimi, a poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právě přišel k bratru svému.

4 I běžel Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali.

5 Pozdvih pak očí svých, a spatřiv ženy s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl: Jsou dítky, kteréž Bůh dal z milosti služebníku tvému.

6 Mezi tím přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili se.

7 Přiblížila se také Lía s syny svými, a poklonili se; a potom přiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili.

⁸ I řekl Ezau: K čemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl: Abych našel milost před očima pána mého.

⁹ Tedy řekl Ezau: Mám hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest.

¹⁰ I řekl Jákob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní našel milost před očima tvýma, přijmi dar můj z ruky mé, poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář Boží, a laskavě jsi mne přijal.

¹¹ Přijmi, prosím, dar můj obětovaný tobě, poněvadž štědře obdařil mne Bůh, a mám všeho dosti. Takž ho přinutil, a on vzal.

¹² I dí: Poď, a jděme; já půjdu s tebou.

¹³ I řekl k němu Jákob: Ví pán můj, že děti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek.

¹⁴ Nechť medle jde pán můj před služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti, až tak dojdu ku pánu svému do Seir.

¹⁵ I řekl Ezau: Nechť ale pozůstavím něco lidu, kterýž mám s sebou. I odpověděl: K čemu to? Nechť toliko naleznu milost před očima pána svého.

¹⁶ Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir.

¹⁷ Jákob pak bral se do Sohot, a ustavěl sobě dům, a dobytek svému zdělal stáje; protož nazval jméno místa toho Sohot.

¹⁸ A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, přišel ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se před městem.

¹⁹ I koupil díl pole toho, na němž byl rozbil stan svůj, od synů Emora, otce Sichemova, za sto ovec.

²⁰ A postavil tu oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný, Bůh Izraelský.

34

¹ Vyšla pak Dína, dcera Líe, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té země.

² Kteroužto uzřev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí.

³ I připojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobově; a zamilovav děvečku, mluvil k srdci jejímu.

⁴ Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy: Vezmi mi děvečku tuto za manželku.

⁵ Uslyšev pak Jákob, že poškrnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na poli), mlčel, až oni přišli.

⁶ Tedy vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to.

⁷ A v tom synové Jákobovi přišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplnění jsou muži ti, a rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, čehož činiti nenáleželo.

⁸ I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj, hoří milostí k vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku.

⁹ A spřízněte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobě.

¹⁰ A bydlete s námi, nebo všechna země bude před vámi; osadte se a obchod vedte v ní, a vládněte jí.

¹¹ Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratřím jejím: Necht' naleznu milost před očima vašima, dám, co mi koli díte.

¹² Jmenujte mi věno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli řeknete; jen mi tu děvečku dejte za manželku.

¹³ Odpovídajíce pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lstivě mluvili, proto že poškrvnil Díny sestry jich.

¹⁴ A řekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za muže neobřezaného; nebo to ohavnost jest u nás.

¹⁵ Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi, aby obřezán byl každý z vás pohlaví mužského:

¹⁶ Tedy budeme dávatí dcery své vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme bydleti s vámi, a budeme lid jeden.

¹⁷ Pakli neuposlechnete nás, abyste se obřezali, vezmeme zase dceru svou a odejdeme.

¹⁸ Tedy líbila se řeč jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu.

¹⁹ A nemeškal mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého.

²⁰ I přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města svého; a mluvili mužům města svého, řkouce:

²¹ Muži tito pokojně se mají k nám, nechť tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná před nimi;) dcery jejich budeme sobě bráti za manželky, a dcery své budeme dávati jim.

²² Než na tento způsob přivolí nám ti muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid: Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského mezi námi, tak jako oni jsou obřezáni.

²³ Dobytek jejich a statek jejich, i všecka hovada jejich, zdaliž nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi.

²⁴ I uposlechli Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou města jeho; a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány města jeho.

²⁵ A toť dne třetího, když oni největší bolest měli, dva synové Jákobovi, Simeon a Léví, bratří Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do města směle, a pomordovali všechny pohlaví mužského.

²⁶ Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z domu Sichemova, odešli.

²⁷ Potom synové Jákobovi přišedše na zbité, vzebrali město, proto že poškrvnili sestry jejich.

²⁸ Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v městě i po poli, pobrali.

²⁹ K tomu i všecko jmění jejich, a všechny malé dítky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co kde

v domích bylo.

³⁰ Řekl pak Jákob Simeonovi a Lévi: Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj.

³¹ A oni odpověděli: A což měli jako nevěstky zle užívatí sestry naší?

35

¹ Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydli tam; a udělej tam oltář Bohu silnému, kterýž se ukázal tobě, kdyžs utíkal před Ezau bratrem svým.

² Tedy řekl Jákob čeládce své, a všechněm, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očistte se, a změňte roucha svá.

³ A vstanouce, vstupme do Bethel, a udělám tam oltář silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem šel.

⁴ Tedy dali Jákobovi všecky bohy cizí, kteréž měli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem.

⁵ I brali se odtud. (A byl strach Boží na městech, kteráž byla vůkol nich, a nehonili synů Jákobových.)

⁶ Tedy přišel Jákob do Lůz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním.

⁷ I vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bůh, když utíkal před bratrem svým.

⁸ Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth.

⁹ Ukázal se pak opět Bůh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu.

¹⁰ I řekl jemu Bůh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael.

¹¹ Řekl ještě Bůh jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou.

¹² A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobě ji dám; semeni také tvému po tobě dám tu zemi.

¹³ I vstoupil od něho Bůh z místa, na kterémž mluvil s ním.

¹⁴ Jákob pak vyzdvihl znamení pamětné na místě tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem.

¹⁵ A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel.

¹⁶ I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a těžkosti trpěla roděci.

¹⁷ A když s těžkostí rodila, řekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna míti budeš.

¹⁸ I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo

umřela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beniaminem.

¹⁹ I umřela Ráchel, a pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém.

²⁰ A postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem jejím; toť jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne.

²¹ I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za věží Eder.

²² Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajině, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak synů Jákobových dvanácte.

²³ Synové pak Líe: Prvorozený Jákobův Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda, a Izachar, a Zabulon.

²⁴ Synové Ráchel: Jozef a Beniamin.

²⁵ A synové Bály, děvky Ráchel: Dan a Nef-talím.

²⁶ A synové Zelfy, děvky Líe: Gád a Asser. Tiť jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské.

²⁷ Tedy přišel Jákob k Izákovi otci svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák.

²⁸ A bylo dnů Izákových sto osmdesáte let.

²⁹ I dokonal Izák, a umřel, a připojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnů; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.

36

¹ Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí Edom.

² Ezau pojal sobě ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského,

³ A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu.

⁴ I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele.

⁵ Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v zemi Kananejské.

⁶ I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj, a všecka hovada svá, i všecko jmění své, kteréhož nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do země Seir, před příchodem Jákoaba bratra svého.

⁷ Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta země, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snésti, pro dobytky jejich.

⁸ Protož bydlil Ezau na hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom.

⁹ A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir.

¹⁰ Tato byla jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau.

¹¹ Synové pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz.

¹² Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau.

¹³ Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau.

14 A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré.

15 Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz,

16 Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata poslá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady.

17 Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta knížata posla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau.

18 A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau.

19 Tiť jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; onť jest Edom.

20 Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejští, obyvatelé země té: Lotan, Sobal, Sebeon a Ana,

21 A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské.

22 Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna.

23 Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam.

24 A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž našel mezky na poušti, když pásl osly Sebeona otce svého.

25 Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova.

26 A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan.

27 Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan.

28 Tito synové Dízanovi: Hus a Aran.

29 Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana,

30 Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir.

31 Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad syny Izraelskými.

32 Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův, a jméno města jeho Denaba.

33 I umřel Béla, a kraloval místo něho Jobab, syn Záře z Bozra.

34 I umřel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z země Temanské.

35 Umřel i Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno města jeho Avith.

36 Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla z Masreka.

37 A po smrti Semlově kraloval na místě jeho Saul z Rohobot od řeky.

38 Umřel i Saul, a kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův.

39 A když i Bálanan umřel, syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno města jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy.

40 Ta jsou jména knížat poslých z Ezau, po čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet,

41 Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon.

⁴² Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar.

⁴³ Kníže Magdiel, kníže Híram. Tať jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau, otec Idumejských.

37

¹ Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské.

² Tito jsou příběhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásal s bratřími svými dobytek, (a byl mládeneček), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef zlou pověst o nich otci svému.

³ Izrael pak miloval Jozefa nad všechny syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev.

⁴ A když spatřili bratří jeho, že ho miluje otec jejich nad všechny bratří jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvit.

⁵ Měl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratřím svým; pročež v větší nenávisti ho měli.

⁶ Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl.

⁷ Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a klaněli se snopu mému.

⁸ Jemužto odpověděli bratří jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny jeho, a pro slova jeho.

⁹ Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím svým, řka: Hle, opět jsem měl sen, a

aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo mi se.

¹⁰ I vypravoval otci svému a bratrům svým. A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka tvá i bratři tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi?

¹¹ Tedy záviděli mu bratři jeho; ale otec jeho měl pozor na tu věc.

¹² Odešli pak bratři jeho, aby pásli dobytek otce svého v Sichem.

¹³ A řekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratři tvoji v Sichem: Poď, a pošli tě k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

¹⁴ I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratři tvoji, a co se děje s dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on přišel do Sichem.

¹⁵ Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, řka: Ěeho hledáš?

¹⁶ Odpověděl: Bratři svých hledám; pověz mi, prosím, kde oni pasou?

¹⁷ I řekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Poďme do Dothain. Tedy šel Jozef za bratřimi svými, a našel je v Dothain.

¹⁸ Kterížto, jakž ho uzřeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o něm, aby jej zahubili.

¹⁹ Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde.

²⁰ Nyní tedy podťte, a zabíjme jej, a uvržeme ho do některé čisterny, a díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzříme, nač jemu vyjdou snové jeho.

²¹ A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky

jejich, (nebo řekl: Neodjímejte mu hrdla,)

²² Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této čisterny, kteráž jest na poušti, a nevtahujte ruky na něj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otci svému.

²³ A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě.

²⁴ A pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Čisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody.

²⁵ I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uzřeli, a aj, množství Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na velbloudích svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru do Egypta.

²⁶ I řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li krve jeho?

²⁷ Podte, prodejme ho Izmaelitským, a nevtahujme na něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo naše jest. I uposlechli ho bratří jeho.

²⁸ Když pak mimo ně jeli muži ti, kupci Madiánští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadeceti stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta.

²⁹ A navrátil se Ruben k čisterně, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá.

³⁰ A navrátil se k bratřím svým, řekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti?

³¹ Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smočili sukni tu ve krvi.

³² A poslali sukni tu proměnných barev, a dali

ji donésti k otci svému, aby řekli: Tuto jsme našli; pohleď nyní, jest-li sukně syna tvého, či není?

³³ A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého jest; zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef.

³⁴ I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní.

³⁵ Sešli se pak všickni synové jeho, a všechny dcery jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se potěšiti, a řekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho otec jeho.

³⁶ Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvořeninu Faraonovu, hejtmanu žoldnéřů.

38

¹ Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra.

² I uzřel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní.

³ Kterážto počala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her.

⁴ A počavši opět, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan.

⁵ Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila.

⁶ I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar.

⁷ A byl Her, prvorozený Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin.

⁸ Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podle příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratra svého.

⁹ Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby nezplodil synů bratra svého.

¹⁰ I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil.

¹¹ Tedy řekl Juda k Támar nevěstě své: Pobud v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Séla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel, jako i bratří jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domě otce svého.

¹² A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stříhli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, přítel jeho.

¹³ I oznámeno jest Támar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do Tamnas, aby stříhl ovce své.

¹⁴ Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo viděla, že Séla dorostl, a že není dána jemu za manželku.

¹⁵ Kteroužto uzřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou.

¹⁶ Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopust medle, ať vejdu k tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta jeho byla.) I řekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně?

¹⁷ Odpověděl: Pošliť kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil, dokavadž nepošleš.

18 I řekl: Cožť mám dáti v zástavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a halži svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a počala z něho.

19 Tedy vstavši, odešla, a sňavši rouchu svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské.

20 I poslal Juda kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí.

21 I ptal se mužů toho místa, řka: Kde jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty? Řekli oni: Nebylotě zde nevěstky.

22 Tedy navrátiv se k Judovi, řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevěstky.

23 I řekl Juda: Necht' sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost. Jáť jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl.

24 I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi, řkouce: Dopustila se smilství Támar nevěsta tvá, a jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyvedte ji, aby byla upálena.

25 Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla: Pohleď, prosím, cí jsou tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl tato?

26 Tedy pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivějšíť jest než já, poněvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více jí nepoznával.

27 Stalo se pak, že když přišel čas porodu jejího, aj, bliženci v životě jejím.

28 A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku,

kteroužto chytivši baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde prvé.

²⁹ Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvét jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres.

³⁰ A potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.

39

¹ Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad dra-banty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli.

² Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského.

³ A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho.

⁴ Tedy našel Jozef milost před očima jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému, a všecko, což měl, dal v ruku jeho.

⁵ A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech věcech, kteréž měl doma i na poli.

⁶ Všech tedy věcí, kteréž měl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o čem, tak jako on, věděl, jediné o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření.

⁷ I stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho očima svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou.

⁸ Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce mé.

⁹ Není žádného přednějšího nade mne v domě tomto, aniž co vyňal z správy mé, kromě tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?

¹⁰ A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní.

¹¹ Tedy dne jednoho, když přišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domě,

¹² Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven.

¹³ A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vyběhl ven,

¹⁴ Svolala domácí své, a řekla k nim takto: Pohledte, přivedl nám muže Hebrejského, kterýž by měl posměch z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou; i křičela jsem hlasem velikým.

¹⁵ A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven.

¹⁶ Tedy schovala roucho jeho u sebe, až přišel pán jeho do domu svého.

¹⁷ K němuž mluvila v tato slova, řkuci: Přišel ke mně služebník ten Hebrejský, kteréhožs přivedl nám, aby mi lehkost učinil.

¹⁸ A když jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven.

¹⁹ I stalo se, že, když uslyšel pán jeho slova

ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci: Tak mi učinil služebník tvůj, rozhněval se velmi.

²⁰ Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do věže žalárné, v to místo, kdež vězňové královští seděli; i byl tam v žaláři.

²¹ Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vladaře nad žalářem.

²² I dal vladař žaláře v moc Jozefovi všechny vězně, kteříž byli v věži žalárné; a cožkoli tam činiti měli, on to spravoval.

²³ Aniž vladař žaláře k čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

40

¹ Stalo se potom, že šenkýř krále Egyptského a pekař provinili proti pánu svému, králi Egyptskému.

² I rozhněval se Farao na oba úředníky své, na vladaře nad šenkýři, a na vladaře nad pekaři.

³ A dal je do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, do věže žalárné, v místo, v němž Jozef vězněm byl.

⁴ I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službě; a byli drahně dní u vězení.

⁵ I měli sen oba dva, každý z nich sen svůj noci jedné, každý podlé vyložení sna svého, šenkýř i pekař krále Egyptského, kteříž seděli v věži.

⁶ Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl na ně; a aj, byli smutní.

⁷ I optal se těch úředníků Faraonových, kteříž s ním byli v vězení v domě pána jeho, řka: Proč jsou dnes tváři vaše smutnější?

⁸ Kteřížto odpověděli jemu: Měli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle.

⁹ Tedy správce nad šenkýři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný kmen,

¹⁰ A na tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštěl, a vycházel květ jeho, až k sezrání přišli hroznové jeho.

¹¹ A já maje koflík Faraonův v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlačoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do rukou.

¹² I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tři révové jsou tři dnové.

¹³ Po třech dnech povýší Farao hlavy tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyčeje prvního, když jsi byl šenkýřem jeho.

¹⁴ Ale měžž mne v své paměti, kdyžt se dobře povede; a učiň, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto.

¹⁵ Nebo kradmo jsem vzat z země Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, pročtž by mne do tohoto vězení dali.

¹⁶ Vida pak správce nad pekaři, že dobře vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve snách, ano tři košové pletení na hlavě mé.

17 A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekařským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou.

18 I odpověděl Jozef a řekl: Toto jest vyložení jeho: Tři košové jsou tři dnové.

19 Po třech dnech odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe.

20 Tedy stalo se v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody všechněm služebníkům svým; i počítal hlavu vladaře nad šěňky, i hlavu vladaře nad pekaři, mezi služebníky svými.

21 A navrátil nejvyššího nad šěňky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky.

22 Vladaře pak nad pekaři oběsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef.

23 A nezpomenul správce nad šěňky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

41

1 Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem.

2 A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých, kteréžto pásly se na mokřínách.

3 A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledění a hubených, kteréžto stály podlé oněch krav při břehu potoka.

4 A ty krávy na pohledění šeredné a hubené sežraly oněch sedm krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao.

⁵ A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho, plných a pěkných.

⁶ A aj, sedm klasů tenkých a východním větrem usvadlých vzházelo za nimi.

⁷ A ti klasové tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých a plných. I procítiv Farao, a aj, byl sen.

⁸ Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všechny hadače Egyptské, a všechny mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi.

⁹ Tedy mluvil nejvyšší šeňk Faraonovi takto: Na provinění své rozpomínám se dnes.

¹⁰ Farao rozhněvav se na služebníky své, dal mne byl do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaři.

¹¹ Měli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého.

¹² A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal.

¹³ A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úřadu svému, a on oběšen.

¹⁴ Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláře. Kterýžto oholiv se, a změniv roucho své, přišel k Faraonovi.

¹⁵ I řekl Farao Jozefovi: Měl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti.

¹⁶ Odpověděl Jozef Faraonovi, řka: Není to má

věc; Bůh oznámí šťastné věci Faraonovi.

¹⁷ Tedy řekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na břehu potoka.

¹⁸ A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pěkných, kteréžto pásly se na mokřinách.

¹⁹ A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem tak šeredných ve vsí zemi Egyptské.

²⁰ A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých.

²¹ A ač dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké, jako i před tím. I procítil jsem.

²² Viděl jsem také ve snách, ano sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho plných a pěkných.

²³ A aj, sedm klasů drobných, tenkých a východním větrem usvadlých vycházelo za nimi.

²⁴ I pohltili klasové ti drobní sedm klasů pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl, kdo by mi vyložil.

²⁵ Odpověděl Jozef Faraonovi: Sen Faraonův jednodušný jest. Což Bůh činiti bude, to ukázal Faraonovi.

²⁶ Sedm krav pěkných jest sedm let, a sedm klasů pěkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednodušný.

²⁷ Sedm pak hubených krav a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let jest; a sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých bude sedm let hladu.

28 Toť jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi.

29 Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vsí zemi Egyptské.

30 A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí přijde všechna ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi.

31 Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž přijde potom; nebo velmi veliký bude.

32 Že pak opětován jest sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá věc jest od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to.

33 Protož nyní ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou.

34 To ať učiní Farao, a postaví úředníky nad zemí, a bere pátý díl z úrod země Egyptské, po sedm let hojných.

35 Ať shromáždí všeliké potraviny těch úrodných let nastávajících, a sklídí obilí k ruce Faraonovi; a potraviny v městech ať se chovají pilně.

36 A budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu, kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země tato hladem.

37 I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm služebníkům jeho.

38 Tedy řekl Farao služebníkům svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží?

39 Jozefovi pak řekl: Poněvadž Bůh dal znáti tobě všechno toto, není žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi.

⁴⁰ Ty budeš nad domem mým, a líbati bude tvář tvou všecken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu.

⁴¹ Řekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tě nade vší zemi Egyptskou.

⁴² A sňav Farao prsten svůj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho.

⁴³ A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vší zemi Egyptskou.

⁴⁴ A řekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve vší zemi Egyptské.

⁴⁵ A dal Farao jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi Egyptskou.

⁴⁶ (Jozef pak byl ve třidcítí letech, když stál před Faraonem králem Egyptským.) A vyšed od tváři Faraonovy, projel všecku zemi Egyptskou.

⁴⁷ A vydala země po sedm let úrodných obilí hojnost.

⁴⁸ I nahromáždil všelijakých potrav v těch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž byly okolo něho, složil v něm.

⁴⁹ A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak že přestali počítati; nebo mu nebylo počtu.

⁵⁰ Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než přišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat,

dcera Putifera, knížete On.

⁵¹ A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, řka: Nebo způsobil to Bůh, abych zapomenul na všechny práce své, a na všecken dům otce svého.

⁵² Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal mi Bůh zrůst v zemi trápení mého.

⁵³ Tedy pominulo sedm let hojných v zemi Egyptské;

⁵⁴ A počalo sedm let hladu přicházeti, jakž byl předpověděl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po vši zemi Egyptské byl chléb.

⁵⁵ Potom také nedostatek trpěla všecka země Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I řekl Farao všechněm Egyptským: Jděte k Jozefovi, což vám rozkáže, učiníte.

⁵⁶ A byl hlad na tváři vši země. Tedy otevřel Jozef všechny obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi Egyptské.

⁵⁷ A všickni obyvatelé země přicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vši zemi.

42

¹ Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě, řekl synům svým: Co hledíte jeden na druhého?

² I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli.

³ Tedy šlo deset bratrů Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptě.

⁴ Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratřími jeho, nebo řekl: Aby se mu tam něco zlého nepřihodilo.

⁵ I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemi Kananejské.

⁶ Jozef pak byl nejvyšší správce v zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli bratří Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi.

⁷ A uzřev Jozef bratří své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste přišli? I odpověděli: Z země Kananejské, abychom nakoupili potrav.

⁸ Poznal, pravím, Jozef bratří své, ale oni nepoznali ho.

⁹ Tedy zpomenul Jozef na sny, kteréž měl o nich, a řekl jim: Špehéři jste, a přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.

¹⁰ Kteřížto odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů.

¹¹ Všickni my synové jednoho muže jsme, upřími jsme; nikdyť jsou nebyli služebníci tvoji špehéři.

¹² Jimž zase řekl: Není tak, ale přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.

¹³ Odpověděli oni: Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není.

¹⁴ I řekl jim Jozef: Toť jest, což jsem mluvil vám, když jsem řekl: Špehéři jste.

¹⁵ Touto věcí zkušeni budete: Živť jest Farao, že

nevyjdete odsud, až přijde sem bratr váš mladší.

¹⁶ Vyšlete z sebe jednoho, ať vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení zůstaňte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živť jest Farao, že jste špehéři.

¹⁷ Tedy dal je všecky spolu do vězení za tři dni.

¹⁸ Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto učňte, abyste živi byli; neboť já se bojím Boha.

¹⁹ Jste-li šlechetní muži, jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři, v němž jste byli; vy pak jděte, a odnesete obilí k zapuzení hladu domů vašich.

²⁰ Bratra pak svého mladšího přivedete ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemřete. Tedy učinili tak.

²¹ I mluvil jeden k druhému: Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme ssoužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož přišlo na nás ssoužení toto.

²² Odpověděl pak jim Ruben, řka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil těmito slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročez také krve jeho, hle, vyhledává se.

²³ A nevěděli oni, že by rozuměl Jozef; nebo skrze tlumače mluvil jim.

²⁴ A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho před očima jejich.

²⁵ Prikázal pak Jozef, aby naplněni byli pytlové jejich obilím, a navraceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak.

26 A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud.

27 A rozvázav jeden z nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě, uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho.

28 I řekl bratřím svým: Navráceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a předěšení jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to učinil Bůh?

29 Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému do země Kananejské, vypravovali jemu všechno, co se jim přihodilo, pravíce:

30 Muž ten, pán země, mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře země.

31 A řekli jsme jemu: Upřímí jsme, nikdy jsme nebyli špehéři.

32 Dvanácte bylo nás bratří, synů otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské.

33 I řekl nám muž ten, pán země té: Po tomto poznám, že upřímí jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domů vašich vezmouce, odejděte.

34 A přiveďte bratra svého mladšího ke mně, abych poznal, že nejste špehéři, ale upřímí; tehdy bratra vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti.

35 I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své, a aj, jeden každý měl uzlík peněz svých v pytli svém. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky peněz svých, báli se.

36 I řekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synů: Jozefa není, Simeona nemám, a

Beniamina vezmete. Na mneť jsou se tyto všechny věci svalily.

³⁷ Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase k tobě; poruč ho v ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě.

³⁸ I řekl: Nesstoupíť syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a on sám pozůstal; a přihodilo-li by se mu co zlého na té cestě, kterouž půjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.

43

¹ Byl pak hlad veliký v krajině té.

² I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl k nim otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco potravy.

³ I mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se zařekl muž ten, řka: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.

⁴ Jestliže pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě potravy;

⁵ Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo pověděl nám muž ten: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.

⁶ I řekl Izrael: Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu, že máte ještě bratra?

⁷ Odpověděli: Pilně vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluv: Jest-li živ ještě otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak věděti mohli, že dí: Přiveďte bratra svého?

⁸ I řekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme,

abychom živi byli, a nezemřeli, i my, i ty, i maličcí naši.

⁹ Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před tebou, vinen budu hříchem tobě po všechny dny.

¹⁰ A kdybychom byli neprodlévali, jistě již bychom se byli dvakrát vrátili.

¹¹ I řekl jim Izrael otec jejich: Jestližeť tak býti musí, učňtež toto: Nabeřte nejvzácnějších užitků země do nádob svých, a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných věcí a mirry, daktylů a mandlů.

¹² Peníze také dvoje vezměte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo.

¹³ Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte zase k muži tomu.

¹⁴ A Bůh silný všemohoucí dejž vám najíti milost před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Jáť pak zbaven jsa synů, jako osiřelý budu.

¹⁵ Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se před Jozefem.

¹⁶ Vída pak Jozef Beniamina s nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uved' tyto muže do domu, a zabí hovado a připrav; nebo se mnou jísti budou muži ti o poledni.

¹⁷ I učinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova.

¹⁸ Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do

domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vloženy byly do pytlů našich, sem uvedeni jsme, aby obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše.

¹⁹ A přistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích domu,

²⁰ A řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav.

²¹ I přihodilo se, když jsme do hospody přišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a přinesli jsme je zase v rukou svých.

²² Jiné také peníze přinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potrav; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlů našich.

²³ A on odpověděl: Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš, a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich; penízeť jsem vaše já přijal. I vyvedl k nim Simeona.

²⁴ Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslům jejich.

²⁵ Mezi tím připravili dar ten, dokudž nepřišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti chléb.

²⁶ Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi.

²⁷ I ptal se jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o němž jste pravili? Živ-li jest

ještě?

²⁸ Kterížto odpověděli: Zdráv jest služebník tvůj otec náš, a ještě živ jest. A sklánějíce hlavy, poklonu mu činili.

²⁹ Pozdvih pak očí svých, viděl Beniamina bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učiniž Bůh milost s tebou, synu můj!

³⁰ Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se střeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam.

³¹ Potom umyv tvář svou, vyšel zase, a zdržoval se, a řekl: Kladte chléb.

³² I kladli jemu zvláště, a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním jídali, obzvláště; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským.

³³ Tedy seděli proti němu, prvorozený podle prvorozenství svého, a mladší podle mladšího věku svého. I divili se muži ti vespolek.

³⁴ A bera jídlo před sebou, podával jim; Beniaminovi pak dostalo se pětkrát více než jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

44

¹ Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, řka: Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen unésti mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch.

² A koflík můj, koflík stříbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí. I učinil podle řeči Jozefovy, kterouž mluvil.

³ Ráno pak propuštění jsou ti muži, oni i oslové jejich.

⁴ A když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl Jozef správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně se jich, mluv k nim: Pročž jste se odplatili zlým za dobré?

⁵ Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož pítí pán můj? A z tohoť on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste učinili, co jste učinili.

⁶ Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta.

⁷ Kteřížto odpověděli jemu: Proč mluví pán můj taková slova? Odstup od služebníků tvých, aby co takového učinili.

⁸ A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, přinesli jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato?

⁹ U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechť umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci.

¹⁰ I řekl: Nu dobře, nechť jest podle řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny.

¹¹ Protož rychle každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj.

¹² I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu.

¹³ Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do města.

¹⁴ I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi.

¹⁵ I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí poznati?

¹⁶ Tedy řekl Juda: Což díme pánu svému? co mluvíti budeme? a čím se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož nalezen jest koflík.

¹⁷ Odpověděl Jozef: Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému.

¹⁸ I přistoupil k němu Juda a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechažť promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Faraó.

¹⁹ Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li otce, neb bratra?

²⁰ A odpověděli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umřel, a on sám pozůstal po mateři své, a otec jeho miluje jej.

²¹ I řekl jsi služebníkům svým: Přiveďte ho ke mně, a pohledím na něj.

²² A řekli jsme pánu mému: Nemůžet pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umře.

²³ Ty pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváři mé.

²⁴ I stalo se, když jsme se vrátili k služebníku tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého,

25 Že řekl otec náš: Jděte zase, nakupte nám něco potravy.

26 Odpověděli jsme: Nemůžeme jíti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy půjdeme; nebo bychom nemohli viděti tváři toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi.

27 I řekl nám služebník tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má.

28 A vyšel jeden ode mne, o němž jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho dosavad.

29 Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu.

30 Tak tedy, když přijdu k služebníku tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto):

31 Přijde na to, když uzří, že pacholete není, umře; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu.

32 Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všechny dny.

33 Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole ať vstoupí s bratry svými.

34 Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

45

¹ Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přístojícími zvolal: Každé všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.

² Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egypťští, slyšel také dům Faraonův.

³ I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověditi bratří jeho; nebo se ho velmi ulekli.

⁴ Tedy řekl Jozef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta.

⁵ Protož nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi.

⁶ Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti.

⁷ Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velikým.

⁸ Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vsí zemi Egyptské.

⁹ Pospěšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn tvůj Jozef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej.

¹⁰ A bydleti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš.

11 A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům tvůj, a cožkoli máš.

12 A aj, oči vaše vidí, i oči bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám.

13 Povíte také otci mému o vší slávě mé v Egyptě, a což jste koli viděli; prospěštež tedy, a přiveďte otce mého sem.

14 Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Benjamin také plakal na šíji jeho.

15 A políbiv všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratří jeho s ním.

16 Slyšána pak jest v domě Faraonově pověst tato: Přišli bratří Jozefovi. I bylo to velmi vděčné Faraonovi i všechněm služebníkům jeho.

17 A řekl Farao Jozefovi: Rci bratřím svým: Toto učňte: Naložíce na hovada svá, jděte, a navraťte se do země Kananejské.

18 A vezmouce otce svého a čeládky své, přidte ke mně, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této.

19 Ty pak rozkaž jim: Toto učňte: Vezměte sobě z země Egyptské vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce svého, a přidte.

20 Aníž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude.

21 I učinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podlé rozkázání Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu.

22 Všechněm jim dal, každému dvoje šaty; ale Benjaminovi dal tři sta stříbrných, a patery šaty jiné a jiné.

²³ Otcí pak svému poslal tyto věci: Deset oslů, kteříž nesli z nejlepších věcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otcí jeho na cestu.

²⁴ A propouštěje bratří své, aby odešli, řekl jim: Nevadtež se na cestě.

²⁵ Tedy brali se z Egypta, a přišli do země Kananejské k Jákobovi otcí svému.

²⁶ A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ jest, ano i panuje ve vsí zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevěřil jim.

²⁷ Tedy vypravovali jemu všechna slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro něho, okřál duch Jákoba otce jejich.

²⁸ I řekl Izrael: Dostít jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a uzřím ho, prvé než umru.

46

¹ Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed do Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého Izáka.

² I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákobe, Jákobe! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

³ I řekl: Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe učiním.

⁴ Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tě také i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou na oči tvé.

⁵ Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jákoba otce svého, a děti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro něho Farao.

⁶ Pobrali také dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a přišli do Egypta, Jákob i všecko símě jeho s ním.

⁷ Syny i vnuky, dcery i vnučky své, a všecku rodinu svou uvedl s sebou do Egypta.

⁸ A tato jsou jména synů Izraelových, kteříž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben.

⁹ A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.

¹⁰ Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské.

¹¹ Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari.

¹² Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umřel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak měl syny: Ezrona a Hamule.

¹³ Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron.

¹⁴ A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jafelel.

¹⁵ Tiť jsou synové Líe, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech duší synů i dcer jeho bylo třidceti a tři.

¹⁶ Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli.

¹⁷ Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel.

¹⁸ To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Líe dceři své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší.

¹⁹ Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Benjamin.

²⁰ A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim.

21 Ale synové Beniaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chuppim a Ared.

22 Tiť jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší čtrnáct.

23 A syn Danův: Chusim.

24 Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem.

25 Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceři své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm.

26 Všech duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest.

27 K tomu synové Jozefovi, kteříž se jemu narodili v Egyptě, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte.

28 Poslal pak Judu napřed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než přišel do Gesen. A tak přišli do země Gesen.

29 Jozef pak zapřáh do svého vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho.

30 I řekl Izrael Jozefovi: Necht' již umru, když jsem viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ.

31 Jozef pak řekl bratřím svým a domu otce svého: Pojedu a zvěstuji Faraonovi, a dím jemu: Bratří moji a dům otce mého, kteříž bydlili v zemi Kananejské, přišli ke mně.

32 Ale jsou pastýři stáda, nebo s dobyt看em se

obírají; protože ovce své a voly, i cožkoli mají, přihnali.

³³ A když by povolal vás Faraó, a řekl: Jaký jest obchod váš?

³⁴ Odpovíte: Dobytkem se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všechny pastýře stáda.

47

¹ A protože přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a řekl: Otec můj a bratří moji, s drobným i větším dobyt看em svým i se vším, což mají, přišli z země Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen.

² A vzav z počtu bratří svých pět mužů, postavil je před Faraonem.

³ I řekl Faraó bratřím jeho: Jaký jest obchod váš? Kterížto odpověděli Faraonovi: Pastýři ovcí jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši.

⁴ Řekli ještě Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protože nyní prosíme, nechať bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen.

⁵ I mluvil Faraó Jozefovi, řka: Otec tvůj a bratří tvoji přišli k tobě.

⁶ Země Egyptská před tebou jest; v nejlepším kraji země této osad' otce svého a bratří své, nechť bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad dobyt看em, kterýž mám.

⁷ Uvedl také Jozef Jákoba otce svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona.

⁸ Tedy řekl Faraó k Jákobovi: Kolik jest let života tvého?

⁹ Odpověděl Jákob Faraonovi: Dnů let putování mého sto a třidceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli.

¹⁰ A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho.

¹¹ I osadil Jozef otce svého a bratří své, a dal jim vladařství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Faraó.

¹² A opatroval Jozef otce svého, a bratří své, a všecken dům jeho chlebem, až do nejmenších.

¹³ A chleba nebylo ve vsí zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu.

¹⁴ Shromáždil pak Jozef všecky peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potravu, kteréž kupovali; a vnesl Jozef peníze do domu Faraonova.

¹⁵ A když utratili peníze z země Egyptské a z země Kananejské, přicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej nám chleba; nebo proč mříti máme před tebou pro nedostatek peněz?

¹⁶ I řekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, poněvadž se vám peněz nedostává.

¹⁷ Tedy přivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda ovcí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem, za všecky dobytky jejich, toho roku.

¹⁸ A po roce tom přišli k němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme tajiti před pánem svým, že jsme všechny peníze utratili, i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám před pánem naším kromě těla naše a dědiny naše.

¹⁹ I proč máme mříti před očima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla.

²⁰ Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země Faraonovi.

²¹ Lid pak převedl do měst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého.

²² Rolí toliko kněžských nekoupil. Nebo kněží uloženou potravu měli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých.

²³ I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; teď máte semeno, osívejtež tedy ji.

²⁴ A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a čtyři díly zůstavíte sobě k semenu a ku pokrmu svému a těm, kteříž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým.

²⁵ Tedy řekli: Zachoval jsi životy naše. Nechať nalezneme milost v očích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi.

²⁶ I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vši zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí kněžské

nebyly Faraonovy.

²⁷ A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajině Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnožení jsou velmi.

²⁸ Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto čtyřidceti sedm let.

²⁹ I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem našel milost v očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a učiň se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egyptě.

³⁰ Když spáti budu s otci svými, vynesesh mne z Egypta, a pochováš mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já učiním podle slova tvého.

³¹ I řekl Jákob: Přisáhni mi. Tedy přísáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.

48

¹ Stalo se pak potom, že povědíno jest Jozefovi: Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima.

² Tedy oznámeno jest Jákobovi a povědíno: Aj, syn tvůj Jozef přišel k tobě.

³ A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a řekl Jozefovi: Bůh silný všemohoucí ukázav mi se v Lůza v zemi Kananejské, požehnal mi.

⁴ A řekl ke mně: Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobě za dědictví věčné.

⁵ Protož nyní, dva synové tvoji, kteřížt jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon.

⁶ Ale děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratří svých jmenování budou v dědictvích svých.

⁷ Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jenž jest Betlém.

⁸ Uzřev potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou onino?

⁹ Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přiveď je medle ke mně, a požehnám jim

¹⁰ (Oči pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je.

¹¹ I řekl Izrael Jozefovi: Nemyslilť jsem já, abych měl kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i símě tvé.

¹² Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi.

¹³ A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manasses na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je před ním.

¹⁴ Tedy vztáh Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli Manasses byl prvorozený.

¹⁵ I požehnal Jozefovi, řka: Bůh, před jehož

oblíčejem ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všecken život můj až do dne tohoto;

¹⁶ Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovou synové moji a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží u prostřed země.

¹⁷ Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu.

¹⁸ A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený, vložíš pravici svou na hlavu jeho.

¹⁹ Ale nepovolil otec jeho, a řekl: Vím, synu můj, vím; takéť i on bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství národů.

²⁰ I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude dávati Izrael takto: Učiniž tobě Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi.

²¹ Řekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a zase vás přivede do země otců vašich.

²² Já pak dal jsem tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým a lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

49

¹ Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se, a oznámím vám, co se s vámi díti bude potomních dnů.

2 Shromažďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého.

3 Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé, vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost síly.

4 Prudce sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi vstoupil na lůžce otce svého; a jakž jsi poškrvnil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé.

5 Simeon a Léví bratří, nástrojové nepravosti jsou v příbytcích jejich.

6 Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipoj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolně vyvrátili zed.

7 Zlořečená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli.

8 Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou tobě synové otce tvého.

9 Lvíče Juda, z loupeže, synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvíce; kdo zbudí ho?

10 Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové.

11 Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátka oslice své. Práti bude u víně roucho své, a v červeném víně oděv svůj.

12 Ěervenějších očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko.

13 Zabulon bydliti bude na břehu mořském, a

na přístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu.

¹⁴ Izachar osel silný, ležící mezi dvěma břemeny.

¹⁵ A vida odpočinití, že jest dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávati bude daně.

¹⁶ Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení Izraelských.

¹⁷ Budeť Dan jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět.

¹⁸ Spasení tvého očekávám, ó Hospodine!

¹⁹ Gád, vojsko přemůže jej, však on svítězí potom.

²⁰ Asser, tučný bude pokrm jeho, a onť vydávati bude rozkoše královské.

²¹ Neftalím jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné.

²² Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed.

²³ Ačkoli hořkostí naplnili jej, a stříleli na něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci:

²⁴ Však zůstalo v síle lučistě jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákovova; odkudž byl pastýř a kámen Izraelův;

²⁵ Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním prsů a života.

²⁶ Požehnání otce tvého silnější budou nad požehnání předků mých, až k končinám pahrbků věčných; budou nad hlavou Jozefovou,

a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho.

²⁷ Beniamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti.

²⁸ Všech těchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomu každému vedlé požehnání jeho požehnal.

²⁹ A poroučeje jim, řekl: Já připojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otci mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského,

³⁰ V jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dědičnému pohřbu.

³¹ Tam pochovali Abrahama a Sáru ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu jeho; tam také pochovali Líu.

³² Koupeno pak bylo pole a jeskyně, kteráž na něm, od synů Het.

³³ A když přestal Jákob přikazovati synům svým, složil nohy své na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

50

¹ Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho.

² A poručil služebníkům svým lékařům, aby vonnými věcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaři vonnými věcmi Izraele.

³ A vyplnilo se při něm čtyřidceti dní; (nebo tak vyplňují se dnové těch, kteříž mazáni bývají

vonnými věcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní.

⁴ Když pak dnové pláče toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, řka: Jestliže jsem nyní našel milost před očima vašima, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a rcete:

⁵ Otec můj přísahou mne zavázal, řka: Aj, já umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, nechť vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase.

⁶ I řekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž tě přísahou zavázal.

⁷ Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší země Egyptské,

⁸ Všecken také dům Jozefův, a všickni bratří jeho i dům otce jeho; toliko dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen.

⁹ Vstoupili s ním také i vozové a jezdcí, a bylo vojsko to veliké velmi.

¹⁰ I přišli až k místu Atád, kteréž jest při brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za dnů sedm.

¹¹ Vidouce pak obyvatelé země té, totiž Kananejští, zámutek na místě tom Atád, řekli: Těžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském.

¹² Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil.

¹³ A donesše ho do země Kananejské,

pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem k dědičnému pohřbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre.

14 A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratřími svými a se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho.

15 Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všechno zlé, kteréž jsme jemu činili.

16 Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec tvůj ještě před smrtí svou přikázal, řka:

17 Takto díte Jozefovi: Prosím, odpusť již bratřím svým přestoupení a hřích jejich; nebo zle učinili tobě. Protož již odpusť, prosím, přestoupení služebníkům Boha, jehož ctil otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili.

18 Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před ním, řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji.

19 Jimž odpověděl Jozef: Nebojte se; nebo zdalíž jsem já vám za Boha?

20 Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý.

21 Protož nebojte se již; já chovati vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k srdci jejich.

22 Bydlil pak Jozef v Egyptě, on i dům otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let.

23 A viděl Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa.

²⁴ Mluvil potom Jozef bratřím svým: Já tudíž umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země, kterouž přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.

²⁵ Protož přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež kosti mé odsud.

²⁶ I umřel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmata Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900